JILL MURPHY

O vrăjitoare îngrozitoare

CONȚINE PRIMELE DOUĂ TITLURI DIN SERIE

ARTHUR

Primele două titluri din serie:

1. O vrăjitoare îngrozitoare
2. O vrăjitoare îngrozitoare lovește din nou

Mildred Hubble are cele mai nobile intenții. Vrea să fie o elevă model, o prietenă bună și, mai ales, o vrăjitoare pe măsura așteptărilor celor din jur. Dar cu toată străduința și încercările ei de a se ține departe de necazuri, Mildred intră în cele mai grozave încurcături. E drept, uneori nici sorții nu sunt de partea ei: colegele îi joacă feste vrăjitorești, pisoiul Dungulița nu se poate ține drept pe mătură, nici vrăjile nu-i ies tocmai bine. Ce mai! Mildred e cea mai îngrozitoare vrăjitoare care a trecut vreodată pe la Academia de vrăjitoare a doamnei Cackle. Doar cea mai bună prietenă a ei, Maud, o mai poate scăpa de exmatricularea care o amenință. Sau poate o vrajă miraculoasă?

www.editura-arthur.ro
ISBN 978-606-8620-28-2

ARTHUR

JILL MURPHY

O vrăjitoare îngrozitoare

O vrăjitoare îngrozitoare lovește din nou

Jill Murphy, autoare și ilustratoare britanică, s-a născut la 5 iulie 1949, la Londra. Cunoscută mai ales pentru seria *O vrăjitoare îngrozitoare*, Jill a demonstrat înclinații către scris și desen încă de la vârsta de șase ani. Școala primară a fost cea mai frumoasă perioadă de-a lungul anilor de studiu, pentru că avea multe proiecte de care putea profita pentru a desena. Ulterior a fost înscrisă la o școală catolică unde i-a fost foarte greu să se adapteze, atunci născându-se și ideea pentru cartea *O vrăjitoare îngrozitoare*. Lucrul la această carte a durat doi ani, la optsprezece ani a trimis manuscrisul la trei mari edituri londoneze, însă a fost refuzat. Succesul avea să vină câțiva ani mai târziu, moment în care și-a dat seama că vrea să devină scriitoare cu normă întreagă. A continuat să scrie și să ilustreze multe alte volume, trei dintre ele chiar despre micuța vrăjitoare Mildred Hubble, principalul personaj din seria *O vrăjitoare îngrozitoare*, iar de-a lungul carierei cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii.

JILL MURPHY

O vrăjitoare îngrozitoare

O vrăjitoare îngrozitoare lovește din nou

Traducere din engleză și note
de Lavinia Braniște

Redactori: Mădălina Vasile, Alina-Nicoleta Ioan
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
DTP copertă: Alexandru Daș
Ilustrația copertei: Jill Murphy

Jill Murphy
The Worst Witch
Text and illustrations copyright © 1974 by Jill Murphy
All rights reserved.

The Worst Witch Strikes Again
Text and illustrations copyright © 1980 by Jill Murphy

© Editura Arthur, 2015, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

O vrăjitoare îngrozitoare

Pentru Reeeney

Capitolul 1

Academia de vrăjitoare a doamnei Cackle[1] era construită pe vârful unui munte înalt și era înconjurată de o pădure de pini. Cu zidurile și turnurile cenușii și triste arăta mai degrabă a închisoare decât a școală. Câteodată puteai vedea elevele zburând pe mături, repede ca liliecii, pe deasupra zidului care îngrădea terenul de joacă, dar, de obicei, locul era pe jumătate ascuns de ceață, deci, dacă ridicai ochii mult în sus, către munte, probabil nu observai deloc clădirea.

Școala era întunecoasă și cufundată în umbră. Coridoarele erau lungi și înguste, iar scările urcau în spirală, și, desigur, mai erau și fetele, îmbrăcate cu sarafane negre,

[1] „Cotcodăcit" (în limba engleză).

ciorapi negri, bocanci negri cu talpă groasă, cămăși gri și cravate gri cu negru. Până și rochițele lor de vară erau în carouri gri cu negru. Singurele pete de culoare erau panglicile pe care le purtau legate în jurul taliei, peste sarafan – diferite în funcție de casă – și ecusonul școlii, o pisică neagră care stătea pe o lună galbenă. La ocazii speciale, cum ar fi decernarea unui premiu sau Halloweenul, purtau altă uniformă, constând într-o pelerină lungă și o pălărie înaltă, cu vârful ascuțit, dar cum și acestea erau negre, nu se simțea cine știe ce diferență.

Erau atât de multe reguli care trebuiau respectate, încât nu puteai face *nimic* fără să fii certat, și se pare că în fiecare săptămână se dădeau lucrări de control și examene.

Mildred Hubble era în primul an de școală. Era genul de persoană care părea că intră mereu în belele. Nu avea neapărat intenția de a încălca regulile și a-i sâcâi pe profesori, dar de câte ori era prin preajmă, pur și simplu *se întâmpla* câte ceva. Puteai fi sigur că Mildred are pălăria pusă cu fața în spate sau că șireturile de la ghete îi atârnă pe jos. Nu putea să traverseze un coridor de la un capăt la altul fără ca cineva să nu țipe la ea și aproape seară de seară avea ceva de scris drept pedeapsă sau îi era interzis să iasă afară (nu că ai fi avut unde să te duci dacă s-ar fi

putut ieși). Dar chiar și așa, avea o grămadă de prieteni, deși aceștia se țineau la distanță în laboratorul de poțiuni, iar prietena ei cea mai bună, Maud, îi era credincioasă și îi rămânea alături indiferent ce se întâmpla și oricât de înspăimântător era. Formau o pereche ciudată, pentru că Mildred era înaltă și slabă, și avea codițe lungi, împletite, pe care deseori le molfăia fără să-și dea seama (încă un motiv pentru care era certată), în vreme ce Maud era scundă și plinuță, avea ochelari rotunzi și părul despletit.

În prima zi la academie, fiecare elevă a primit o mătură și a fost învățată cum să zboare pe ea, lecție care durează destul de mult și nu e nici pe departe atât de simplu pe cât pare. Pe la jumătatea primului trimestru, fiecare a primit câte un pisoi negru, pe care l-a învățat să zboare pe mătură. Pisicile nu se aflau acolo din vreun motiv

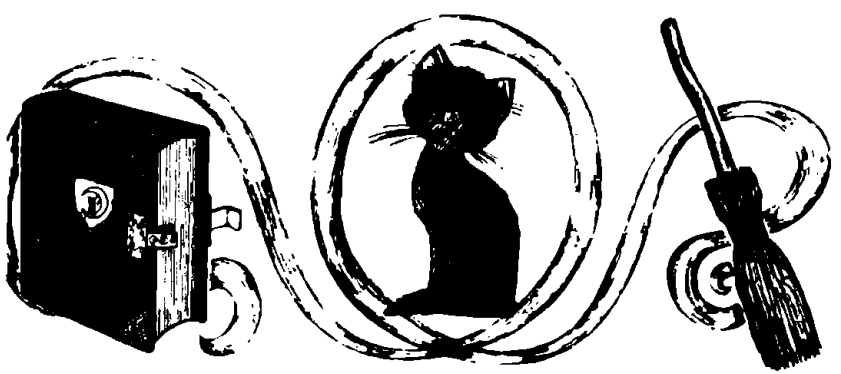

practic, ci doar pentru a păstra tradiția; unele școli au bufnițe în loc de pisici, dar e doar o chestiune de gust. Doamna Cackle era o directoare care ținea foarte mult la tradiție, nu credea în orice prostie la modă și-și instruia tinerele vrăjitoare să respecte toate obiceiurile pe care le învățase și ea pe când era copilă. La sfârșitul primului an, fiecare elevă primea un exemplar din *Cartea vrăjilor tradiționale*, un volum gros de cinci degete, legat în copertă de piele. Cartea nu era folosită cu adevărat fiindcă pentru lucrul la clasă se foloseau ediții mai ieftine, dar, asemenea pisicilor, era încă un element de tradiție. În afara decernărilor de premii, nu mai erau alte prezentări până în al cincilea și ultimul an, când majoritatea elevelor primeau *Certificatul de absolvire a studiilor vrăjitorești*. Nu părea probabil ca Mildred să ajungă vreodată atât de departe. După primele două zile de școală, deja își izbise mătura de zidul care împrejmuia grădina, rupându-i coada în două și șifonându-și pălăria. Reuși să repare mătura cu lipici și bandă adezivă, și, din fericire, aceasta încă mai zbura, deși era legată grosolan unde se îmbinau cele două bucăți și uneori era destul de dificil de controlat.

Povestea noastră începe cu adevărat pe la jumătatea primului trimestru petrecut de Mildred la școală, în noaptea dinaintea înmânării pisoilor...

Era aproape miezul nopții și școala era cufundată în întuneric, mai puțin o fereastră îngustă luminată ușor de pâlpâirea unei lumânări. Aceasta era camera lui Mildred, unde ea stătea în pat, îmbrăcată cu o pereche de pijamale cu dungi gri și negre, și ațipea tot la câteva minute. Maud stătea ghemuită la capătul patului, îmbrăcată cu o cămașă de noapte de flanel negru și înfășurată cu un șal negru de lână. Fiecare elevă avea același tip de cameră: extrem de simplă, cu un șifonier, pat cu

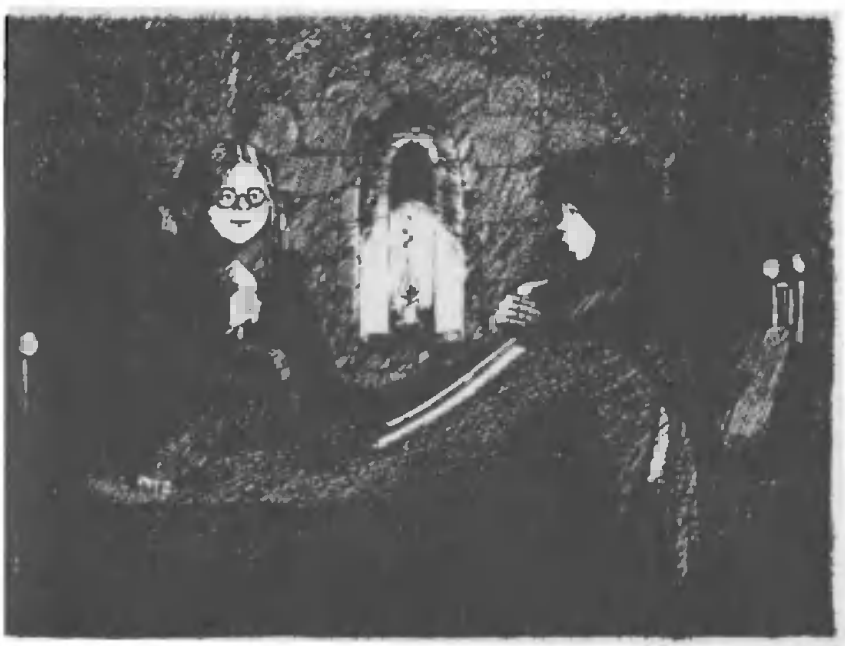

cadru de fier, masă și scaun, și o fereastră îngustă, ca cele folosite de arcașii din castelele de pe vremuri. Pe pereții goi era montată o șină pentru atârnat fotografii, de care stătea agățată o bucată de pânză pe care era brodat un citat din *Cartea Vrăjilor* și, de asemenea, în timpul zilei, câțiva lilieci. Mildred avea în camera ei trei lilieci, mici, blănoși și foarte prietenoși. Îi plăceau foarte mult animalele și aștepta cu nerăbdare următoarea zi, când urma să primească și ea un pisoi. Toată lumea era foarte entziasmată în privința ceremoniei și toată seara nu făcură decât să-și calce pelerinele cele bune și să-și netezească pălăriile de sărbătoare. Maud era prea emoționată ca să poată dormi, așa că se furișă în camera lui Mildred, ca să stea de vorbă cu prietena ei.

— Cum o să-l cheme pe-al tău? întrebă Mildred somnoroasă.

— Miez-de-Noapte, zise Maud. Mi se pare că sună dramatic.

— Pe mine mă îngrijorează toată povestea asta, mărturisi Mildred, în timp ce-și rodea vârful codiței. Sunt sigură c-o să fac ceva îngrozitor, cum ar fi să-l calc pe coadă, sau poate că doar o să se uite o dată la mine și o să sară pe geam. *Ceva* sigur o să meargă rău.

Fii serioasă, zise Maud. Știi că te pricepi la animale. Cât despre coadă, nici măcar n-o să stea pe podea. Doamna Cackle ți-l dă ție și asta e tot. Deci n-ai de ce să stai cu grijă, nu-i așa?

Înainte ca Mildred să dea un răspuns, ușa se dădu de perete și-n prag apăru diriginta lor, doamna Hardbroom[1], îmbrăcată într-un halat negru, cu un felinar în mână. Era o femeie înaltă și înfricoșătoare, cu o față osoasă și ascuțită și păr negru, prins la spate într-un coc atât de strâns că fruntea părea să-i pocnească.

— E cam târziu să fiți treze, nu-i așa, fetelor? întrebă ea sever.

Fetele, care se cuprinseră una pe cealaltă când ușa se deschisese, se despărțiră lăsându-și privirea în jos.

— Desigur, dacă nu vrem să luăm parte la ceremonia de mâine, suntem pe drumul cel bun, mai adăugă doamna Hardbroom pe un ton cât se poate de rece.

— Da, doamnă Hardbroom, răspunseră nefericitele în în același timp.

Doamna Hardbroom aruncă o privire plină de înțeles spre lumânarea lui Mildred și păși pe hol, în urma lui Maud.

---

[1] Mătură tare (în limba engleză).

Mildred se grăbi să sufle în lumânare și se băgă în așternuturi, dar nici gând să adoarmă.

Auzea bufnițele țipând și undeva, în școală, o ușă fusese lăsată deschisă și acum scârțâia înainte și înapoi în bătaia vântului. Să vă spun drept, lui Mildred îi era frică de întuneric, dar să nu mai ziceți nimănui. Adică cine a mai auzit vreodată de o vrăjitoare care să se teamă de întuneric?

Capitolul 2

Ceremonia se desfășura în Sala Mare, o încăpere imensă de piatră, cu șiruri de băncuțe de lemn, o scenă la un capăt și scuturi și portrete pe pereți, de jur-împrejur. Toată școala se adunase acolo, iar doamna Cackle și doamna Hardbroom stăteau în spatele unei mese. Pe masă se afla un coș mare de răchită din care se auzeau mieunături și scâncete.

Mai întâi, toată lumea intonă cântecul școlii, care suna cam așa:

Cu mândrie-n zbor pe mături,
Înainte-ntotdeauna,
Pe deasupra pomilor
Să ne lumineze luna.

Zi de zi venim la școală
Și din răsputeri muncim.

Din ceaune ies bulbuci,
Pentru vrăji ne străduim.

Învârtim în poțiuni,
Îi dăm zor cu bucurie,
Împreună învățăm
Mândre-a fi de-Academie.

Era un imn tipic de școală, plin de mândrie, veselie și năzuință. Mildred încă n-apucase să dea zor cu bucurie la vreo poțiune, nici să zboare cu mândrie pe mătură... de obicei era prea ocupată străduindu-se să se țină pe picioare!

Oricum, după ce terminară de murmurat ultimul vers, doamna Cackle sună din clopoțelul de argint de pe masă, iar fetele se aliniară una în spatele celeilalte și porniră să-și primească pisoii. Mildred era ultima dintre toate și, când ajunse la masă, doamna Cackle scoase din coș nu un pisoi negru tăciune și cu blana lucioasă, cum primise toată lumea până atunci, ci un tărcat micuț, cu lăbuțe albe și o blană care arăta de parcă ar fi stat toată noaptea afară, în furtună.

— N-am mai avut din ăștia negri, explică doamna Cackle cu un surâs blând.

Doamna Hardbroom zâmbi și ea, dar sever.

După ceremonie, toată lumea dădu fuga să vadă pisoiul lui Mildred.

— Cred că e mâna D.H.-ului pe aici, cumva, zise Maud posomorâtă. („D.H.-ul" era porecla pe care o foloseau ele pentru doamna Hardbroom.)

— Trebuie să recunosc că arată un pic trist, nu-i așa? spuse Mildred, scărpinându-l pe cap pe pisoiul tărcat. Dar de fapt nu mă deranjează. Numai că va trebui să mă gândesc la un alt nume. Voiam să-i spun Funingine. Hai

să mergem cu ei și să vedem dacă se descurcă să zboare pe mătură.

Aproape toate vrăjitoarele din anul întâi erau în curte, încercând să-și convingă pisoii derutați să stea pe mătură. Câțiva se țineau deja cu gheruțele, iar pisoiul unei tinere vrăjitoare destul de încrezute, pe nume Ethel, se ținea perfect drept și se spăla pe lăbuțe, de parcă ar fi zburat pe mătură de când se știa.

După cum spuneam, nu era deloc ușor să zbori cu mătura. Mai întâi îi porunceai măturii să se ridice în aer, iar ea se ridica, paralel cu solul. Apoi te urcai pe ea, după care o loveai scurt și gata, pornea. Odată ridicată în aer, puteai face mătura să execute aproape orice dacă-i spuneai: „Dreapta! Stânga! Stop! Un pic mai jos!" și așa mai departe. Cel mai greu era să-ți menții echilibrul, fiindcă dacă te lăsai un pic prea mult într-o parte, riscai numaidecât să te dezechilibrezi, și atunci ori cădeai, ori atârnai cu capul în jos, și trebuia să stai așa acolo, cu fusta în cap, până când apărea vreo prietenă să te salveze.

Mildred avusese nevoie de câteva săptămâni de căzături și izbituri până să ajungă să zboare pe mătură cât de cât rezonabil, și se părea că noul ei pisoi urma să aibă aceleași probleme. Când l-a așezat la un capăt al măturii,

a căzut pe jos, fără ca măcar să încerce să se țină. După multe încercări, Mildred l-a luat de pe jos și l-a scuturat.

— Fii atent, spuse ea hotărâtă. Cred c-o să fiu nevoită să te botez Prostul. Nici măcar nu *încerci* să te ții bine. Ceilalți se descurcă... uită-te la toți prietenii tăi.

Pisoiul o privi trist și-i linse nasul cu limbuța lui aspră.

— Hai, vino încoace, zise Mildred, cu vocea mai blândă. Nu sunt supărată pe tine. Hai să mai încercăm o dată.

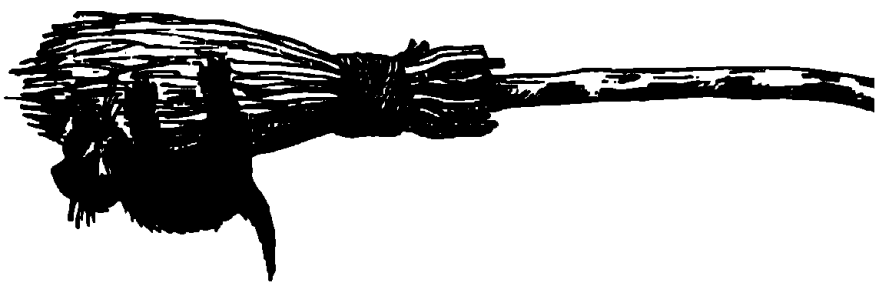

Și puse din nou pisoiul pe coada măturii, iar el căzu cu un zgomot înfundat.

Maud era mai norocoasă. Pisoiul ei atârna țeapăn cu capul în jos.

— Ce să-i faci, râse Maud. Măcar începem de undeva.

— Al meu nu e bun de nimic, zise Mildred, așezându-se pe coada de mătură, ca să se odihnească.

— Nu contează, răspunse Maud. Gândește-te cât de greu trebuie să fie pentru ei să se țină cu ghearele.

Lui Mildred îi veni fulgerător o idee și o zbughi în școală. Își lăsă pisoiul să fugărească o frunză pe pământ și mătura să aștepte răbdătoare în aer. Se întoarse aducând geanta de umăr, pe care o agăță la capătul măturii și apoi îndesă pisoiul în ea. Pisoiul scoase din geantă fețișoara uimită, în vreme ce Mildred zbura veselă prin curte, încoace și-ncolo.

— Ia uite, Maud! strigă ea de la trei metri deasupra solului.

— Trișezi! răspunse Maud, uitându-se la geantă.

Mildred se întoarse și ateriză râzând.

— Nu cred că D.H.-ul o să fie de acord, zise Maud plină de îndoială.

— Exact, Maud, se auzi o voce de gheață în spatele lor. Mildred, draga mea, e posibil să fie încă și mai ușor cu un ghidon și o șa.

Mildred se înroși până în vârful urechilor.

— Îmi pare rău, doamnă Hardbroom, mormăi ea. Nu prea poate să-și țină echilibrul... pisoiul meu... și m-am gândit... că poate...

Vocea îi pieri de tot sub privirea împietrită a doamnei Hardbroom, iar Mildred își desfăcu geanta și scutură pisoiul uimit pe pământ.

— Fetelor!

Doamna Hardbroom bătu din palme o singură dată.

— Voiam să vă reamintesc că mâine-dimineață avem test la poțiuni. Asta e tot.

Și zicând acestea, dispăru. La propriu.

— Mi-aș dori să nu mai facă asta, șopti Maud, privind către locul în care stătuse diriginta lor. Nu știi niciodată sigur dacă a plecat sau nu.

— Ai dreptate din nou, Maud, se auzi de nicăieri vocea doamnei Hardbroom.

Maud înghiți în sec și se repezi înapoi la pisoiul ei.

Capitolul 3

Vă amintiți că v-am pomenit de o tânără vrăjitoare, pe nume Ethel, care a reușit să-și învețe pisoiul să zboare de la prima încercare? Ethel era unul dintre norocoșii cărora totul le merge bine. Era mereu prima din clasă, vrăjile îi funcționau mereu, iar doamna Hardbroom nu-i făcea niciodată observație. Poate de aceea, uneori, Ethel le lua de sus pe celelalte fete.

De data asta auzise întreaga discuție pe care o avusese Mildred cu doamna Hardbroom și nu se putu abține să nu fie nesuferită.

— Cred că doamna Cackle ți-a dat pisica aia intenționat, rânji Ethel. Sunteți un dezastru amândouă.

— Hai, taci din gură, zise Mildred, încercând să nu-și iasă din fire. Oricum, nu-i o pisică rea, o să învețe în timp.

— La fel ca tine? continuă Ethel. Oare nu săptămâna trecută ai lovit pubelele?

— Fii atentă, Ethel, zise Mildred. Ai face bine să taci din gură fiindcă altfel o să...

— Da?

— O să fiu nevoită să te transform în broască... și nu vreau să fac asta.

Ethel izbucni într-un râs subțire.

— Chiar că e amuzant, zise ea triumfătoare. Tu nici măcar nu știi vrăjile pentru începători, darămite pe-astea.

Mildred se înroși la față și se posomorî.

— Haide, strigă Ethel. *Haide* odată, dacă ești așa deșteaptă. Transformă-mă în broască! Aștept.

Dar se întâmplă ca Mildred chiar să aibă idee de vraja aceea (citise despre ea la bibliotecă). Toată lumea se strânsese în jurul lor să vadă ce-o să se întâmple, în timp ce Ethel încă mai rânjea. Era insuportabil.

Mildred mormăi în barbă vraja, iar Ethel dispăru. În locul ei stătea un purcel roz cu gri.

Aerul se umplu de țipete și strigăte.

— Vai, nu!

— Nu se poate!

— Hai c-ai făcut-o de data asta, Mildred!

Mildred era îngrozită.

— Vai, Ethel, zise ea. Îmi pare rău, dar ai căutat-o cu lumânarea.

Purcelul părea furios.

— Mildred Hubble, *bestie* ce ești! grohăi el. Schimbă-mă la loc!

Chiar în clipa aceea, doamna Hardbroom apăru în mijlocul curții.

— Unde este Ethel Hallow? întrebă ea. Doamna Bat[1] ar vrea să vorbească cu ea pentru niște lecții suplimentare de incantații.

Își îndreptă privirea sfredelitoare către porcușorul care grohăia ușor la picioarele ei.

— Ce caută animalul ăsta în curte? întrebă ea rece.

Toată lumea se uită la Mildred.

— Ăăă... i-am dat eu drumul înăuntru, spuse Mildred ezitantă.

— Atunci la fel de bine poți să-i dai drumul afară, zise doamna Hardbroom.

— Vai, nu pot să fac una ca asta, zise dintr-o suflare Mildred, nefericită. Adică... vreau să spun că... n-aș putea să-l păstrez ca animal de companie?

— Cred că ți-e deja destul de greu să te descurci și cu pisoiul ăla, fără să mai duci și grija unui purcel, răspunse

---

[1] „Liliac" (în limba engleză).

doamna Hardbroom, uitându-se lung la pisoiul tărcat ascuns după gleznele lui Mildred. Scoate-l afară imediat! Deci unde e Ethel?

Mildred se ghemui lângă purcel.

— Dragă Ethel, îi șopti ea rugătoare în ureche, vrei să ieși afară când îți spun eu? Te rog, Ethel. O să-ți dau drumul înăuntru imediat după aceea.

Dar nu merge niciodată să ceri favoruri unor oameni ca Ethel. Nu-i face decât să simtă cât sunt de puternici.

— N-o să ies! zbieră porcul. Doamnă Hardbroom, *sunt* Ethel! Mildred Hubble m-a transformat în porc.

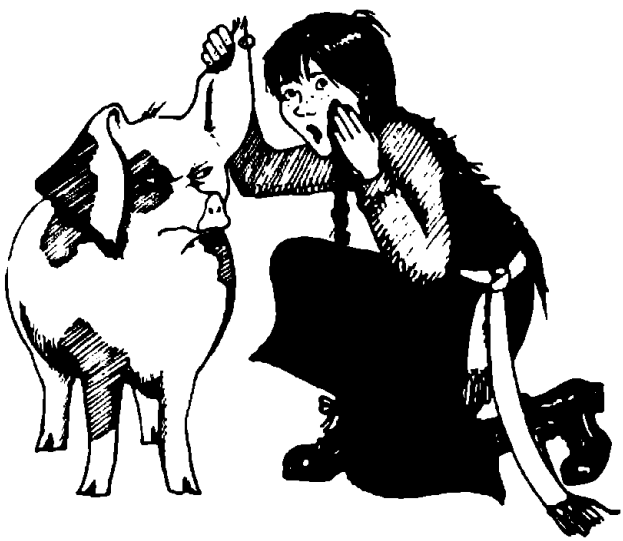

Doamna Hardbroom nu era niciodată surprinsă de nimic. Nici măcar vestea asta înspăimântătoare n-o făcu decât să ridice o sprânceană.

— Ei bine, Mildred spuse ea, mă bucur să aflu că ai învățat cel puțin *un* lucru de când ai venit aici. Totuși, după cum probabil că ai remarcat în Codul Vrăjitoarelor, regula numărul șapte, paragraful doi, nu se obișnuiește ca astfel de trucuri să fie aplicate colegilor. Te rog să anulezi imediat vraja.

— Mă tem că nu știu cum să fac asta, mărturisi Mildred, cu o voce aproape stinsă.

Doamna Hardbroom se uită lung la ea preț de câteva clipe.

— Atunci ai face bine să te duci să cauți la bibliotecă, zise ea obosită. Ia-o pe Ethel cu tine și opriți-vă în drum să-i spuneți doamnei Bat de ce o să întârzie Ethel.

Mildred își luă pisoiul în brațe și se grăbi să intre, urmată de purcel. Din fericire, doamna Bat nu era în camera ei, dar era îngrozitor de jenant să intri în bibliotecă. Ethel grohăia tare și o făcea dinadins, așa că toată lumea se holba atât de insistent că lui Mildred îi venea să se ascundă sub o masă.

— Grăbește-te odată! mormăi porcul.

— Of, mai lasă-mă în pace, zise Mildred, în timp ce răsfoia grăbită imensa carte de vrăji. Oricum e numai vina

ta. De fapt tu *mi-ai cerut* să fac asta. Nu înțeleg de ce te tot plângi.

— Am spus broască, nu porc, răspunse Ethel. Nici măcar *asta* n-ai fost în stare să faci cum trebuie.

Mildred ignoră grohăielile lui Ethel și continuă să caute în carte. Avu nevoie de jumătate de oră să găsească vraja potrivită și, la scurtă vreme după aceea, Ethel redeveni persoana nesuferită de mai înainte. Fetele din bibliotecă fură extrem de surprinse să vadă cum porcul se transformă dintr-odată într-o Ethel cât se poate de furioasă.

— Hai, Ethel, nu fi supărată, zise Mildred încet. Nu uita: „Păstrați liniștea în bibliotecă în permanență."

Și apoi o zbughi pe coridor.

— Nu c-a fost îngrozitor, Pisică? îi spuse ea pisoiului, care stătea ghemuit sub puloverul ei. Cred că cel mai bine ar fi să te duc în camera mea și apoi să mă duc să repet pentru testul de poțiuni. Să nu necăjești liliecii, bine?

Capitolul 4

Era dimineața testului de poțiuni și fetele pășeau pe rând în laborator, fiecare sperând că învățase vraja potrivită, în afară de Ethel, care știa tot și nu-și făcea niciodată astfel de griji.

— Haideți, fetelor! Câte două la un ceaun, se răsti doamna Hardbroom. Astăzi vom face o poțiune care să provoace râsul. N-aveți voie să vă uitați în manual... Mildred, închide cartea *imediat*! Lucrați în liniște și după ce terminați aveți voie să luați o gură din amestec, să vă asigurați că e preparat cum trebuie. Puteți începe.

Maud și Mildred stăteau la același ceaun, bineînțeles, dar, din păcate, niciuna dintre ele nu învățase prea bine vraja.

— Cred că-mi amintesc de ea vag, șopti Maud. Sau bucăți din ea, oricum.

Începu să aleagă ingredientele pe masa de lucru.

După ce a amestecat totul în ceaun, se formă un lichid roz care făcea bulbuci. Mildred se uită lung la el, neîncrezătoare.

— Sunt sigură că ar trebui să fie verde, zise ea. De fapt, sunt sigură c-ar fi trebuit să punem o mână de mătasea-broaștei-adunată-la-miezul-nopții.

— Ești *sigură*? întrebă Maud.

— Da... răspunse Mildred, nu foarte convinsă.

— *Absolut* sigură? mai întrebă o dată Maud. Știi ce s-a întâmplat data trecută.

— Sunt *destul* de sigură, insistă Mildred. Oricum, avem câte o mână de mătasea-broaștei pe fiecare masă de lucru. Sunt convinsă că trebuie s-o punem.

— Bine, atunci, zise Maud. Haide, n-are ce rău să facă.

Mildred luă algele și le dădu drumul în amestec. Apoi amestecară pe rând, câteva minute fiecare, până când lichidul începu să devină verde-închis.

— Ce culoare oribilă, zise Maud.

— Sunteți gata, fetelor? întrebă doamna Hardbroom, bătând în catedră. Trebuia să fi terminat deja de ceva vreme. În caz de urgență, trebuie să preparați o poțiune care provoacă râsul cât mai repede.

Ethel încă mai lucra pe masa din fața lui Mildred, care se ridică în vârful picioarelor ca să tragă cu coada ochiului și să vadă ce culoare are poțiunea colegei. Și constată îngrozită că era roz aprins.

„Vai, nu", se gândi Mildred deznădăjduită. „Mă întreb oare ce poțiune om fi făcut."

Doamna Hardbroom bătu din nou în catedră.

— Acum vom testa poțiunile, porunci ea. Nu foarte mult, vă rog. Nu vrem ca toată lumea să devină isterică.

Fiecare elevă luă câte o eprubetă de lichid și bău un pic din ea. Dintr-odată, izbucniră hohote de râs în toată încăperea, mai ales de la masa lui Ethel, unde făcuseră cea mai bună poțiune dintre toate și râdeau atât de tare, încât li se rostogoleau lacrimile pe obraji. Singurele care nu râdeau erau Mildred și Maud.

— Of, fir-ar, zise Maud. Mă simt cât se poate de ciudat. Noi de ce nu râdem, Mil?

— Nu-mi place deloc că trebuie să-ți spun asta, mărturisi Mildred, dar cred că...

Însă nu mai avură timp să spună ceva, că cele două fete au și dispărut!

— Ceaunul numărul doi! strigă iritată doamna Hardbroom. Se pare că ați făcut o vrajă greșită.

— A fost vina mea, se auzi vocea lui Mildred din spatele ceaunului.

— Nu mă îndoiesc, zise acră doamna Hardbroom. Ați face bine amândouă să vă așezați pe scaun până apăreți din nou și apoi, Mildred, un drum până în biroul doamnei Cackle poate o să-ți prindă bine. Poți să-i explici tu de ce te-am trimis.

Toată lumea părăsise încăperea pe când cele două tinere vrăjitoare începură, în sfârșit, să reapară treptat.

— Îmi pare rău, spuseră capul și umerii lui Mildred.

— Nu-i nimic, răspunse capul lui Maud. Pur și simplu mi-aș dori să *gândești* un pic mai mult. Am avut poțiunea bună de la început.

— Scuze, mormăi Mildred din nou, apoi începu să râdă. Hei, Maud, dar chiar ești amuzantă așa, cum nu ți vede decât capul.

Se puseră amândouă pe râs și deveniră din nou cele mai bune prietene.

— Cred că acum ar trebui să mă duc s-o văd pe bătrâna Cackle, zise Mildred după ce reapăru complet.

— Vin cu tine până la ușă, se oferi Maud.

Doamna Cackle era mărunțică și foarte grasă, avea părul încărunțit, tuns scurt, și ochelari cu rame groase, pe care îi ținea de obicei ridicați pe cap. Era exact opusul

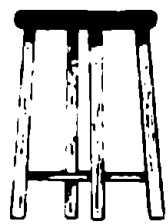

doamnei Hardbroom, căci părea tot timpul cu mintea în altă parte și avea o fire blândă. Fetele nu se temeau de ea câtuși de puțin, în vreme ce doamna Hardbroom putea să le transforme pe oricare dintre ele într-o grămăjoară de nefericire cu un singur cuvânt. Doamna Cackle folosea o tehnică diferită. Fiind mereu prietenoasă și încântată să vadă o elevă în biroul ei, le făcea să se simtă rușinate dacă erau nevoite să-i spună lucruri neplăcute, după cum era mai mereu cazul lui Mildred.

Mildred bătu la ușa doamnei Cackle, sperând ca aceasta să fie plecată. Dar nu era.

— Intră! se auzi dinăuntru vocea atât de cunoscută.

Mildred deschise ușa și păși înăuntru. Doamna Cackle avea ochelarii pe nas și scria ceva grăbită într-un registru uriaș. Ridică nasul din hârtii și se uită pe deasupra ochelarilor.

— A, Mildred, zise ea veselă. Intră și ia loc până termin eu de completat registrul ăsta.

Mildred închise ușa și se așeză lângă biroul doamnei Cackle.

„Mi-aș dori să nu mai fie atât de bucuroasă că mă vede", se gândi ea.

Doamna Cackle închise registrul și-l trânti, apoi își ridică ochelarii pe cap.

— Deci, Mildred, cu ce te pot ajuta?

Mildred începu să-și frământe degetele.

— Păi, de fapt, doamnă Cackle, începu ea încet, doamna Hardbroom m-a trimis la dumneavoastră fiindcă am făcut din nou o poțiune greșită.

Zâmbetul dispăru de pe fața directoarei, care oftă, de parcă ar fi fost profund dezamăgită. Mildred simțea cum se face tot mai mică.

— *Serios*, Mildred, zise doamna Cackle cu o voce obosită. Nu știu ce altceva să-ți mai zic. În fiecare săptămână apari aici, trimisă de toate profesoarele din școală, iar

vorbele mele par că-ți intră pe-o ureche și-ți ies pe alta. Dacă acest comportament nesăbuit continuă, n-o să iei niciodată Certificatul de absolvire a studiilor vrăjitorești. Probabil că ești cea mai îngrozitoare vrăjitoare din toată școala. Aproape de fiecare dată când e vreo problemă se dovedește că de la tine a pornit, dar nu se mai poate așa, draga mea. Deci, de *data asta,* ce mai ai de spus în apărarea ta?

— Nu prea știu, doamnă Cackle, zise Mildred umilă. Tot ce fac pare să meargă prost. Dar nu o fac *intenționat.*

— Păi, asta nu e o scuză, nu? zise doamna Cackle. Pur și simplu toți ceilalți reușesc să trăiască fără să iște atâta

zarvă peste tot pe unde se duc. Trebuie să te aduni, Mildred. Nu mai vreau să aud *nicio* plângere la adresa ta, ai înțeles?

— Da, doamnă Cackle, zise Mildred cu o voce care să exprime cât mai multă remușcare.

— Hai, fugi, zise directoarea, și ține minte ce ți-am spus.

Maud aștepta pe hol, nerăbdătoare să afle ce s-a discutat, când prietena ei ieși din birou.

— E chiar drăguță, zise Mildred. Mi-a zis ce-mi spune de obicei. Nu-i place deloc să certe oamenii. Va trebui să încerc să fiu mai bună de-acum încolo. Hai să mergem să mai încercăm o lecție de zbor cu mătura cu pisoii.

Capitolul 5

A doua zi, doamna Hardbroom păși în clasă gânditoare. Purta o rochie nouă, cu dungi gri și negre, și avea o broșă prinsă pe umăr.

— Bună dimineața, fetelor, le salută ea, nu atât de dură ca de obicei.

— Bună dimineața, doamnă Hardbroom, răspunseră fetele în cor.

Diriginta își aranjă cărțile pe catedră, apoi inspectă clasa.

— Fetelor, trebuie să vă spun ceva, începu ea, ceva ce-mi face mare plăcere pe de-o parte, dar mă și îngrijorează pe de alta.

Îi aruncă o privire lui Mildred.

— După cum știți, peste două săptămâni urmează sărbătoarea de Halloween și se obișnuiește ca școala noastră să prezinte un program artistic. Anul acesta, pentru programul artistic a fost aleasă clasa noastră.

Fetele tresăriră de încântare.

— Bineînțeles că e o onoare deosebită, continuă doamna Hardbroom, dar de asemenea și o mare responsabilitate, întrucât Academia doamnei Cackle are o foarte bună reputație pe care nu vrem s-o stricăm, *nu-i așa*? Anul trecut, fetele din anul trei au pus în scenă o piesă care a fost foarte apreciată și m-am gândit că anul acesta noi am putea prezenta o echipă care să facă acrobații cu mătura. O să aveți nevoie de mult exercițiu, pentru că unele dintre voi nu pot încă să-și țină echilibrul prea bine pe mătură, dar sunt destul de sigură că o să putem face un spectacol interesant, care să ne iasă bine. E cineva care ar prefera ceva diferit?

Se uită în clasă aruncându-le fetelor priviri înțepătoare, iar acestea se făcură mici de tot pe scaunele lor și nu ar fi îndrăznit să nu fie de-acord, chiar dacă ar fi vrut.

— Bine, zise doamna Hardbroom. Atunci am stabilit. O să prezentăm o echipă care să facă acrobații cu mătura. Haideți să coborâm în curte și să începem antrenamentul. Luați-vă măturile și ne vedem afară în două minute.

Și, zicând aceste cuvinte, se făcu nevăzută.

Fetele, entuziasmate, ieșiră cu zarvă din clasă și se grăbiră pe coridoare, fiecare în camera ei, să-și ia mătura. Pe scara în spirală răsuna ecoul ghetelor cu talpă groasă ale fetelor care se grăbeau să coboare în curte, unde le aștepta doamna Hardbroom.

— Mai întâi ar trebui să faceți un zbor de probă, spuse ea. Așezați-vă în ordine în șir indian și faceți o tură în jurul școlii și înapoi.

Iar ele își luară zborul, clătinându-se, una după alta, în jurul școlii.

— Nu-i rău, fetelor, zise doamna Hardbroom, în timp ce micuțele se aliniau în fața ei. Tu ai zburat cam împleticit, Mildred, dar în afară de asta, v-ați descurcat toate destul de bine. Am făcut o listă cu ce va face fiecare. Mai întâi vă așezați într-o singură linie, în care fiecare elevă trebuie să coboare și să urce alternativ. Asta ar trebui să fie destul de ușor. Apoi veți zbura în formă de V, ca un stol de gâște sălbatice în zbor. Apoi, în picaj către curte și, chiar înainte să atingeți solul, țâșniți în sus din nou. Asta va fi cea mai dificilă parte.

Mildred și Maud schimbară priviri îngrozite.

— Și, la final, veți forma un cerc în aer, fiecare mătură atingând-o pe următoarea. Aveți întrebări? Nu? Foarte

bine, atunci să începem cu primul element. Care *era* primul element, Mildred?

— ...ăăă... să coborâm în picaj în curte, doamnă Hardbroom.

— Greșit. Ethel, tu-ți amintești?

— Trebuie să ne așezăm într-o singură linie și fiecare trebuie să coboare și să urce alternativ, zise Ethel, alegându-și cu grijă cuvintele, ca de obicei.

— Corect, răspunse doamna Hardbroom, aruncându-i lui Mildred o privire înghețată. Vom exersa toată dimineața și apoi în fiecare dimineață până la serbare și poate chiar și în după-amiaza asta, dacă reușesc s-o conving pe doamna Bat să vă lase să lipsiți de la ora de incantații.

În următoarele două săptămâni, fetele munciră din greu. Exersau de fiecare dată când prindeau o clipă liberă și până de Halloween programul artistic devenise o încântare. Pălăria lui Maud era turtită și arăta ca o concertină, pentru că în timpul repetițiilor nu reușise să se înalțe după un picaj, dar în afară de asta nu mai fuseseră probleme aproape deloc, nici măcar din partea lui Mildred, care făcea eforturi deosebite să fie bună și atentă.

Cu o zi înainte de Halloween, doamna Hardbroom le adună pe fetele din clasa ei în curte și le așeză în rând, pentru a le da câteva ultime sfaturi.

— Sunt foarte mulțumită de voi, fetelor, zise ea, aproape veselă. Mâine o să purtați cele mai bune pelerine, deci sper că vor fi curate și călcate.

În timp ce vorbea astfel, văzu mătura lui Mildred.

— Mildred, de ce coada măturii tale e lipită la mijloc cu bandă adezivă?

— Mă tem că am rupt-o în prima săptămână a trimestrului, recunoscu Mildred.

Ethel chicoti.

— Înțeleg, zise doamna Hardbroom. Păi, cu siguranță n-o poți folosi pe aceea pentru serbare. Ethel, parcă-mi amintesc că tu aveai una în plus. N-ai putea să i-o împrumuți lui Mildred?

— Vai, doamnă Hardbroom, strigă Ethel. Am primit-o cadou de ziua mea. N-aș vrea să i se întâmple ceva.

Doamna Hardbroom o fixă pe Ethel cu una dintre privirile ei cele mai nesuferite.

— Dacă așa simți tu, Ethel, zise ea cu o voce de gheață, atunci...

— A, n-am vrut să spun că *nu* o s-o împrumut, doamnă Hardbroom, zise Ethel umilă. Mă duc chiar acum s-o aduc.

Și intră alergând în școală.

Ethel nu uitase nicicum de ziua aceea în care Mildred o transformase în purcel și dintr-odată, în timp ce urca scara în spirală, îi veni o idee minunată de răzbunare. (Ethel chiar nu era o persoană drăguță.)

— Am eu grijă de tine, Mildred Hubble, cârâi ca pentru sine, în timp ce scotea mătura din dulap. Deci fii atentă, Mătură, e foarte important...

Când Ethel se întoarse cu mătura, ora se terminase. Mildred era în curte și exersa picajul.

— Uite mătura, Mildred, strigă Ethel. Ți-o las sprijinită de perete.

— Mulțumesc foarte mult, răspunse Mildred, încântată că Ethel era atât de amabilă, căci cele două nu mai

vorbiseră de la episodul cu purcelul. E foarte drăguț din partea ta.

— N-ai de ce, spuse Ethel, zâmbind răutăcios în sinea ei în timp ce se întorcea în școală.

Capitolul 6

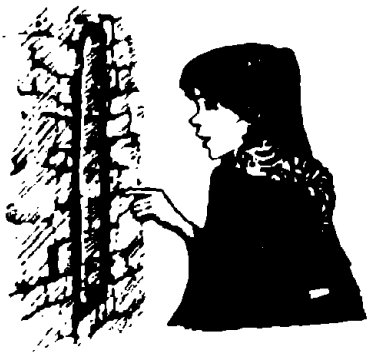

Sărbătoarea de Halloween era celebrată, în fiecare an, la ruinele unui vechi castel aflat nu departe de școală. Focurile pregătite special fură aprinse la apusul soarelui, și până la lăsarea întunericului toate vrăjitoarele și toți vrăjitorii se strânseseră deja.

Pe când soarele apunea, elevele de la Academia doamnei Cackle se pregăteau să plece de la școală. Mildred își netezi pelerina, își luă rămas-bun de la pisoiul ei, își puse pălăria, înșfăcă mătura lui Ethel și o zbughi în curte. Aruncă o privire scurtă pe fereastră înainte să iasă din cameră și văzu cum se aprind focurile în depărtare. Era foarte emoționant.

Celelalte fete se adunaseră deja, iar Mildred ieși în grabă pe ușă și se așeză la locul ei. Doamna Hardbroom

arăta splendid în costumația completă de vrăjitoare, cu pelerină și pălărie.

— Acum toată lumea e prezentă, o anunță doamna Hardbroom pe doamna Cackle.

— Atunci să pornim, zise directoarea. Să mergem la serbare! Mai întâi anul cinci, apoi anul patru și tot așa, până la anul întâi!

Era o priveliște minunată să le vezi cum zburau pe deasupra copacilor către castel, cu pelerinele fluturând în vânt. Fetele mai mari își aduseseră cu ele pisicile, care stăteau cocoțate pe capătul măturilor. Doamna Hardbroom, mai ales, arăta impresionant, stând perfect dreaptă și cu părul lung și negru curgându-i în valuri pe spate. Fetele

n-o văzuseră niciodată până acum cu părul desfăcut și erau surprinse cât de mult păr putea să răsucească în fiecare zi în cocul acela extrem de strâns. Îi ajungea până în talie.

— D.H. arată chiar bine cu părul așa, îi șopti Maud lui Mildred, care zbura chiar lângă ea.

— Da, încuviință Mildred, nu arată nici pe jumătate atât de înspăimântător.

Doamna Hardbroom se întoarse și aruncă o privire sfredelitoare către cele două fete.

— Nu mai vorbiți! zise ea scurt.

Când au ajuns, la castel se adunase deja o mulțime uriașă. Elevele de la Academie se aliniară în rânduri frumos

aranjate, în timp ce doamna Cackle și toate celelalte profesoare dădeau mâna cu vrăjitorul-șef. Acesta era foarte bătrân, avea o barbă lungă și albă și purta un veșmânt purpuriu, pe care erau brodate luni și stele.

— Și ce ați pregătit pentru noi anul ăsta? întrebă el.

— Am pregătit o echipă care face acrobații cu mătura, Înălțimea Voastră, zise doamna Cackle. Să începem, doamnă Hardbroom?

Doamna Hardbroom bătu o dată din palme, iar fetele se aliniară, cu Ethel în frunte.

— Puteți începe, zise doamna Hardbroom.

Ethel se ridică perfect în aer, urmată de restul clasei. Mai întâi formară un șir, care cobora și urca, și care primi o mulțime de aplauze. Apoi coborâră în picaj în curte. (La bucata asta, doamna Cackle închise ochii, dar nu se întâmplă nimic rău.) Apoi fetele formară un V în aer, care arăta chiar frumos.

— Fetele dumneavoastră devin tot mai bune de la un an la altul, remarcă o tânără vrăjitoare către doamna Hardbroom, care-i răspunse zâmbind.

La urmă de tot veni cercul, care era partea cea mai ușoară.

— O să se termine totul în curând, șopti Maud aranjându-și mătura în fața lui Mildred.

De îndată ce-au format cercul, Mildred a știut că e ceva în neregulă cu mătura ei. Începu să se balanseze și părea că încearcă s-o facă pe fată să-și piardă echilibrul.

— Maud! strigă ea către prietena ei. E ceva..., dar înainte ca Mildred să poată continua, mătura se scutură brusc, asemenea unui cal nărăvaș, iar ea căzu, apucându-se de Maud în timp ce cădea.

În aer se iscă haosul. Toate fetele țipau și se agățau una de cealaltă, iar în curând pe jos se făcu un morman încâlcit de mături și vrăjitoare. Singura fată care zbură liniștită și coborî pe pământ fu Ethel. Câteva dintre vrăjitoarele tinere râseră, dar cele mai multe dintre ele păreau supărate.

— Ne pare foarte rău, Înălțimea Voastră, se scuză doamna Cackle, în timp ce doamna Hardbroom descâlcea mormanul de fete și le smucea ridicându-le în picioare. Sunt sigură că trebuie să existe o explicație simplă.

— Doamnă Cackle, zise aspru magicianul-șef, elevele dumitale sunt vrăjitoarele viitorului. Mă trec fiorii când mă gândesc în ce fel va fi acest viitor.

Făcu o pauză și apoi urmă o liniște deplină. Doamna Hardbroom se uită lung la Mildred.

— Cu toate astea, continuă magicianul-șef, vom da uitării acest incident în seara asta. Să începem acum incantațiile.

Capitolul 7

Sărbătoarea se termină în zori, iar elevele zburau obosite înapoi către școală, chiar și câte două pe mătură, căci destule mături fuseseră rupte. Nimeni nu vorbea cu Mildred (chiar și Maud era foarte rece față de prietena ei), iar anul întâi era căzut în dizgrație. Când ajunseră la Academie, toată lumea fu trimisă direct la culcare. După festivitățile de Halloween, care ținuseră toată noaptea, obiceiul era să se doarmă până a doua zi la prânz.

— Mildred! strigă doamna Cackle, ridicând tonul, în timp ce fetele din anul întâi urcau nefericite pe scări. Eu și doamna Hardbroom am vrea să vii în biroul meu mâine, imediat după ce te trezești.

— Da, doamnă Cackle, răspunse Mildred aproape în lacrimi, și o luă la fugă pe scări.

În timp ce Mildred deschidea ușa de la camera ei, Ethel, care stătea în spatele ei, se aplecă spre ea și-i șopti:

— Asta ca să te înveți minte să mai transformi oamenii în porci.

Apoi se strâmbă și o luă la fugă pe coridor.

Mildred închise ușa și se trânti pe pat, mai-mai să turtească pisoiul, care abia se trase la timp într-o parte.

— Of, Dunguliță, zise ea îngropându-și fața în blana caldă a pisoiului. A fost atât de îngrozitor totul și nici măcar n-a fost din vina mea. Trebuia să-mi dau seama că Ethel n-o să-mi împrumute mătura ei din amabilitate. Nimeni n-o să creadă vreodată că a fost altceva decât neîndemânarea mea obișnuită.

Pisoiul îi linse urechea înțelegător, iar liliecii se strecurară prin fereastra îngustă și se așezară cu capul în jos pe șina pentru poze.

Două ore mai târziu, Mildred încă mai stătea în pat, cât se poate de trează. Își imagina cum va decurge întâlnirea cu doamna Cackle și cu diriginta ei cea cumplită. Pisoiul stătea ghemuit și liniștit pe pieptul ei.

„O să fie *îngrozitor*", se gândi ea, privind tristă pe fereastră, la cerul gri. „Mă întreb dacă voi fi exmatriculată. Sau

poate aș putea să le spun că a fost vina lui Ethel... Nu, n-aș face niciodată una ca asta. Și dacă s-ar hotărî să mă transforme într-o broască? Nu, sunt sigură că n-ar face nimic de genul ăsta; doamna Hardbroom a spus că e împotriva Codului Vrăjitoarelor. Vai, dar *ce* or să-mi facă? Până și Maud e convinsă că a fost vina mea și n-am văzut-o niciodată pe D.H. mai furioasă ca acum."

Rămase întinsă, gândindu-se la problema asta, până când ajunse să i se facă frică de-a binelea, și deodată sări din pat.

— Hai, Dunguliță, zise ea, scoțând o geantă din dulap. Fugim de la școală.

Îndesă în geantă câteva haine și cărți și își puse pelerina cea mai bună, astfel încât nimeni să nu recunoască uniforma obișnuită a școlii. Apoi își luă mătura, puse pisoiul în geantă și se strecură pe coridorul cufundat în liniște, până la scara în spirală.

„O să-mi fie dor de lilieci", se gândi ea.

Era o dimineață rece și plicticoasă, iar Mildred își puse pelerina pe umeri și traversă curtea, uitându-se de jur-împrejur ca nu cumva s-o vadă cineva. Era foarte ciudat să vezi școala pustie. Mildred trebuia să zboare peste porțile

încuiate, ca de obicei, dar era greu să-și țină echilibrul cu geanta atârnată de capătul măturii, așa că dincolo de porți se dădu jos și o luă la pas prin pădurea de pini.

— Nu știu încotro mergem, Dunguliță, spuse ea, în timp ce începură să coboare versantul.

Capitolul 8

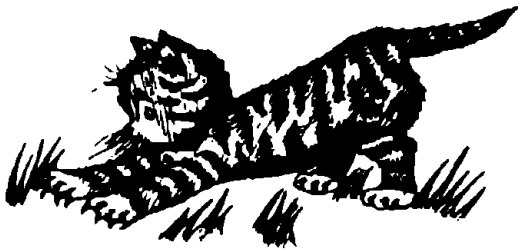

Pădurea era destul de mohorâtă, iar Mildred nu se simțea chiar în apele ei, înconjurată de copaci întunecați și atât de deși, încât lumina nu putea pătrunde printre ei. Când aproape ajunse la poalele muntelui, se așeză să se odihnească sprijinindu-se cu spatele de un copac, iar pisoiul se strecură afară din geantă și se întinse pe iarbă.

Era foarte liniște. Nu se auzeau decât vreo câteva păsări care cântau și un zgomot oarecum ciudat, ca un murmur scăzut, de parcă o mulțime de oameni ar fi vorbit în același timp.

De fapt, cu cât Mildred asculta mai cu atenție, cu atât i se părea că erau într-adevăr voci. Privi în direcția din care venea zgomotul și i se păru că vede ceva mișcându-se printre copaci.

— Să mergem să ne uităm, Dunguliță, șopti ea.

Lăsară geanta și mătura sprijinite de copac și se strecurară printre buruienile încâlcite. Zgomotul devenea tot mai puternic.

— Vai, dar chiar *sunt* oameni care stau de vorbă, zise Mildred. Uite, Dunguliță, acolo, printre crengi.

Într-o poieniță, în întuneric, stăteau cam douăzeci de vrăjitoare, toate la un loc, bolborosind și vorbind încet. Mildred se furișă mai aproape și ciuli urechile. Nu o recunoscu pe niciuna dintre ele. O vrăjitoare înaltă, cu părul încărunțit, se ridică în picioare.

— Atenție, toată lumea, zise vrăjitoarea cu părul cărunt. Ați putea face liniște câteva clipe? Deci aș vrea să știu dacă suntem sigure că vor dormi toate sau cel puțin vor fi în camerele lor.

Se așeză, iar o altă vrăjitoare se ridică pentru a răspunde. Era o vrăjitoare micuță și îndesată, cu ochelari cu rame groase, verzi. Preț de o clipă cumplită, Mildred avu impresia că era doamna Cackle, dar când aceasta începu să vorbească, văzu că vocea era diferită.

— Bineînțeles că suntem sigure, spuse vrăjitoarea. În dimineața de după serbarea de Halloween, toată școala doarme până la prânz. Așa e regula, iar școala e foarte strictă când vine vorba de reguli, așa că nimeni n-o să se

trezească până la douăsprezece fără cinci, cel mai devreme. Dacă zburăm până la zidul din spatele curții, o să fim cât se poate de departe de dormitoare și sigur n-o să ne audă nimeni. În plus, vom fi toate invizibile, așa că vom fi extrem de bine protejate. Și apoi nu mai rămâne decât să ne împrăștiem, să ne furișăm în fiecare cameră și să le transformăm pe toate în broaște. Nu vor fi în stare să ne vadă nici măcar dacă ar fi *treze*. Să nu uitați să luați cu voi câte una dintre cutiile astea de carton pentru broaște, zise arătând către un teanc aranjat de cutii mici de carton. Nu trebuie să scape nici măcar una dintre ele. Odată ce ne ocupăm de asta, toată școala și toată lumea din școală vor fi în mâinile noastre. Poțiunea pentru invizibilitate e gata? continuă ea, întorcându-se către o tânără vrăjitoare, ce amesteca într-un ceaun aflat pe foc.

Era aceeași poțiune pe care cele două prietene o preparaseră în timpul testului cu poțiune pentru provocat râsul.

— Mai durează câteva minute, răspunse tânăra vrăjitoare, adăugând în amestec o mână de mustăți de liliac. Trebuie să clocotească un pic.

Mildred era îngrozită. Se furișă înapoi, către locul unde își lăsase geanta, și apoi dispăru printre umbre, ca să nu poată fi văzută.

— Oare ce putem să facem, Dungă? îi șopti ea pisoiului, imaginându-și-o pe Maud tranformată în broască și țopăind de colo-colo. Nu le putem permite să pună mâna pe școală.

Răscoli prin geantă și scoase una dintre cele două cărți pe care le adusese cu ea. Una era Codul Vrăjitoarelor, iar cealaltă era manualul de vrăji. Mildred răsfoi cartea de vrăji și se opri la pagina la care scria cum să transformi oamenii în animale. Nu găsi decât un singur exemplu și acela era despre melci.

„Să îndrăznesc?" se gândi Mildred. „Să îndrăznesc să le transform pe toate în melci?"

Pisoiul se uită la ea încurajator.

— Știu că e împotriva Codului Vrăjitoarelor, Dunguliță, spuse ea, dar se pare că *ele* nu țin cont de nicio regulă. Plănuiau să ne transforme în broaște în timp ce dormeam, deci nu văd de ce nu le-am face și noi la fel, în legitimă apărare.

Se furișă înapoi în poieniță, ținând strâns cartea de vrăji.

„Hai s-o facem și p-asta!" se gândi ea cu disperare.

Poțiunea pentru invizibilitate era turnată în căni, așa că Mildred trebuia să lucreze repede. Își roti brațele în cerc înspre grupul de vrăjitoare (iar această parte a vrăjii

poate deveni foarte ciudată dacă nu vrei să atragi atenția asupra ta) și mormăi vraja dintr-o răsuflare. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, iar vrăjitoarele adunate în jurul ceaunului continuară să vorbească și să se mute de colo-colo. Mildred închise ochii, disperată, dar când îi deschise din nou, dispăruseră toate și pe jos văzu o grămadă de melci de diferite forme și mărimi.

— Dunguliță! strigă Mildred. Am reușit! Uite!

Dunguliță veni țopăind dintre buruieni și se uită lung la melci, care încercau fiecare să se îndepărteze cât puteau de repede, ceea ce nu era prea repede. Mildred luă una

dintre cutiile de carton și băgă melcii în ea, culegându-i cu blândețe unul câte unul.

— Cred că trebuie să-i ducem înapoi la școală și să-i spunem doamnei Cackle, zise ea către pisoi, amintindu-și dintr-odată de întâlnirea pe care urma s-o aibă la prânz. Cu toate astea, trebuie să ne întoarcem înapoi. Nu putem să lăsăm adunătura asta aici, nu?

Așa că o porniră în sus pe munte. Mildred ducea cutia în brațe, iar mătura zbura pe lângă ea, cu geanta atârnând la un capăt și cu Dunguliță băgat în geantă.

Capitolul 9

Când Mildred ajunse din nou la porțile grele de fier, școala era în continuare complet pustie. O luă la fugă pe scara în spirală, grăbindu-se înspre camera ei, și-și scoase lucrurile din geantă, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că încercase să fugă. Chiar când se îndrepta înspre ușă ținând cutia în brațe, ușa de deschise și apăru doamna Hardbroom.

— Ești amabilă să-mi spui ce făceai, Mildred? întrebă ea rece. Tocmai te-am văzut cum te furișai pe coridor cu tot tacâmul: mătura, pisica, o geantă și cutia asta de carton. Ar fi prea mult să-ți cer o explicație?

— O, nu, doamnă Hardbroom, răspunse Mildred, ridicând cutia pentru ca diriginta ei să vadă ce e înăuntru. Să vedeți, am găsit niște vrăjitoare pe versant și ele plănuiau să pună stăpânire pe școală și să vă transforme pe toate

în broaşte şi preparau o poţiune pentru invizibilitate ca să nu le puteţi vedea şi eu le-am transformat pe toate în melci şi le-am adus...

Cuvintele ei se risipiră, iar ea se opri când văzu expresia de pe faţa doamnei Hardbroom. Era evident că diriginta ei nu credea nicio vorbă.

— Bănuiesc că acestea sunt vrăjitoarele? întrebă ea acru, arătând către melcii care se îngrămădiseră toţi într-un colţ al cutiei.

— Da, ele sunt, insistă Mildred cu disperare. Ştiu că povestea asta sună ciudat, doamnă Hardbroom, dar trebuie să mă credeţi. Măturile, ceaunele şi lucrurile lor sunt tot acolo, în luminiş, unde le-am găsit, vă spun drept!

— Păi, ai face bine să-i arăţi aceste creaturi doamnei Cackle, zise tăios doamna Hardbroom. Du-te şi aşteaptă în biroul doamnei Cackle până mă duc eu s-o chem... şi sper că asta nu e vreun fel de glumă, Mildred. Din câte-mi aduc aminte, ai încurcat-o deja rău de tot.

Mildred, înspăimântată, stătea cocoţată pe marginea unui scaun din biroul directoarei, când doamna Hardbroom se întoarse cu doamna Cackle, care era îmbrăcată cu un halat gri şi părea pe jumătate adormită.

— *Acestea* sunt, afirmă doamna Hardbroom, arătând către cutia de pe birou.

Doamna Cackle se așeză greoaie pe scaun și se uită mai întâi la cutie și apoi la Mildred.

— Mildred, spuse ea cu o voce gravă. Încă mai sufăr după umilirea mea publică de seara trecută. Din cauza ta, reputația acestei școli zace acum în noroi și cu toate astea tu te aștepți ca eu să cred o poveste incredibilă ca asta?

— Dar e *adevărat*! strigă Mildred. Pot chiar să le descriu pe câteva dintre ele. Una era înaltă și slabă, și avea părul cărunt și des, și mai era una care arăta exact ca dumneavoastră, doamnă Cackle, iertați-mi îndrăzneala. Avea ochelari cu rame groase și verzi...

— Stai un pic, zise doamna Cackle, ridicându-și ochelarii. Ai zis că avea ochelari cu rame groase și semăna cu mine?

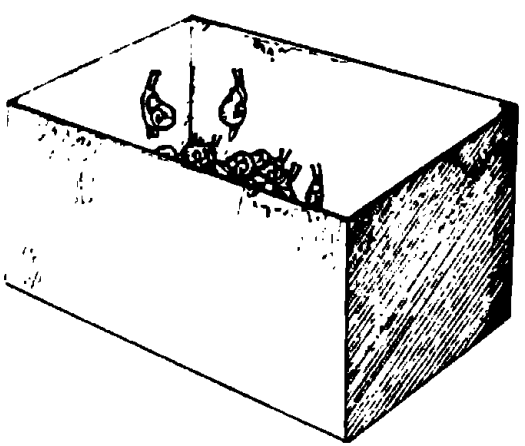

— Da, doamnă Cackle, răspunse Mildred, cu ochii roșii. Cu rame verzi. Îmi cer scuze dacă am fost nepoliticoasă.

— Nu, nu, copilă, nu e vorba de asta, răspunse doamna Cackle, trăgând din nou cu coada ochiului în cutie.

Apoi se întoarse către doamna Hardbroom.

— Știi, cred că fata s-ar putea să aibă dreptate până la urmă. Persoana pe care a descris-o pare a fi sora mea cea haină, Agatha, care a fost dintotdeauna extrem de invidioasă pe funcția mea în această Academie.

Doamna Cackle se uită lung la melci, pe deasupra ochelarilor.

— Ei, bine, Agatha, chicoti ea. Deci ne întâlnim din nou. Mă întreb care dintre frumusețile astea ești tu. Oare ce să facem cu ele, doamnă Hardbroom?

— Eu propun să le schimbăm la loc, la forma lor naturală.

— Dar nu putem! strigă doamna Cackle îngrozită. Sunt *douăzeci*.

Doamna Hardbroom părea ușor amuzată.

— Dați-mi voie să vă reamintesc, zise ea, de regula numărul șapte, paragraful cinci, din Codul Vrăjitoarelor, care spune că oricine a fost preschimbat în orice fel de animal de către o altă vrăjitoare în scopuri de legitimă apărare nu are dreptul, atunci când este transformat la

loc, să aplice nicio formă de magie împotriva celui care l-a capturat. Cu alte cuvinte, trebuie să se dea bătut.

Doamna Cackle păru jenată.

— A, da, zise ea înseninându-se deodată. Îmi amintesc acum. Uitasem pentru o clipă. Ai auzit, Agatha? Credeți că ne pot auzi, doamnă Hardbroom?

— Cu siguranță, răspunse doamna Hardbroom. Cred c-ați putea să le aliniați pe birou și s-o rugați pe sora dumneavoastră să iasă în față.

— Ce idee minunată, zise doamna Cackle, care începea să se distreze. Ajută-mă, Mildred, dragă.

Aliniară melcii pe birou, iar doamna Cackle îi ceru Agathei să iasă în față. Unul dintre melci ieși din rând, nemulțumit.

— Ascultă aici, Agatha, zise doamna Cackle. Trebuie să recunoști că nu prea ai încotro. Dacă vei fi de acord să respecți Codul Vrăjitoarelor, atunci te putem transforma la loc, dar altfel nu. Dacă ești de acord, treci înapoi în rând, ca să știm ce vrei să facem.

Melcul se târî înapoi în rând.

Doamna Hardbroom pronunță cuvintele vrăjii eliberatoare și dintr-odată camera se umplu cu vrăjitoare, părând toate furioase și vorbind supărate toate odată. Zarva era îngrozitoare.

— Liniște! porunci doamna Cackle.

Se întoarse către Mildred, care stătea în continuare cocoțată pe scaunul ei.

— Poți să te întorci la culcare, Mildred, și, având în vedere ce ai făcut pentru școală în dimineața asta, cred că va trebui să uităm de întrevederea pe care urma s-o ai cu mine și cu doamna Hardbroom în după-amiaza asta. Sunteți de acord, doamnă Hardbroom?

Doamna Hardbroom ridică o sprânceană, iar lui Mildred i se făcu inima cât un purice.

— Înainte să fiu de acord, doamnă Cackle, dacă-mi permiteți, zise ea, aș vrea doar s-o întreb pe Mildred cum de hoinărea pe munte când de fapt ar fi trebuit să fie în pat.

— Păi... eu... ieșisem la o plimbare, doamnă Hardbroom, răspunse Mildred.

— Și aveai din întâmplare manualul de vrăji la tine.

— Da, încuviință Mildred nefericită.

— Cât devotament față de școală, zise doamna Hardbroom, zâmbind într-un mod cât se poate de neplăcut. Să-ți iei cartea de vrăji cu tine oriunde te duci. Bănuiesc că de asemenea cântai și imnul școlii în timp ce te plimbai aiurea, nu-i așa, draga mea?

Mildred lăsă privirea în podea. Simțea cum toate celelalte vrăjitoare se uită la ea.

— Cred că trebuie s-o lăsăm pe fată să se ducă la culcare, zise doamna Cackle. Hai, du-te, Mildred.

Mildred țâșni din încăpere înainte ca diriginta ei să mai poată spune ceva și în cinci secunde ajunse înapoi în pat!

Capitolul 10

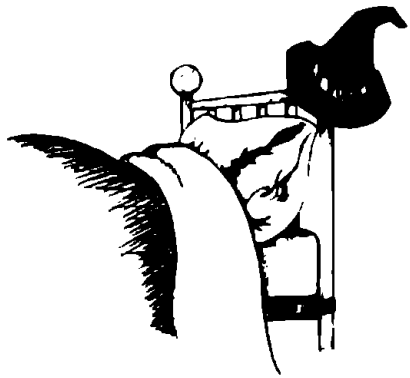

La prânz, clopotul deșteptător sună cu ecou pe holuri, dar Mildred își puse perna pe cap și se culcă la loc. Nu după mult timp, ușa de la camera ei se dădu de perete.

— Trezește-te, Mildred, strigă Maud, luând perna și lovind-o în cap cu ea pe prietena ei.

Mildred miji ochii în lumina zilei și văzu o grămadă de oameni – păreau a fi cu sutele – care stăteau în jurul patului și vorbeau și țipau. Maud stătea de fapt *pe* pat și sărea în sus și în jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mildred somnoroasă.

— De parcă n-ai ști! răspunse Maud, care rămăsese fără suflare de atâta sărit. Toată școala vorbește despre asta.

— Despre ce? întrebă Mildred, pe jumătate adormită.

— Vrei să te trezești odată? strigă Maud, trăgând de pe ea așternuturile. Ai salvat toată școala de sora cea haină a doamnei Cackle, asta-i tot!

Mildred se ridică în capul oaselor.

— Da, asta am făcut! exclamă ea și toată lumea începu să râdă.

— Doamna Cackle a spus să ne adunăm în Sala Mare, spuseră Dawn și Gloria, alte două fete din anul întâi. Mai bine te-ai grăbi să te îmbraci, se așteaptă să fii acolo.

Mildred sări din pat în timp ce prietenele ei ieșiră pe hol. În curând fu gata și fugi să li se alăture, cu șireturile atârnându-i pe jos, ca de obicei.

Maud îi ținuse un loc, iar Mildred constată jenată că toată lumea se uita lung la ea când intră în sală. În timp ce așteptau să intre profesoarele, Mildred hotărî să-i povestească prietenei ei despre Ethel.

— Fii atentă, șopti ea, aplecându-se către Maud, astfel încât să n-o audă nimeni. N-a fost vina mea la serbare. Ethel a aruncat o vrajă asupra măturii pe care mi-a împrumutat-o și știu asta fiindcă mi-a zis chiar ea. Să nu spui nimănui, bine? Dar voiam ca tu să știi, pentru că nu vreau să crezi că am fost pur și simplu neîndemânatică.

— Dar toată lumea știe asta deja, spuse Maud.

— Serios? exclamă Mildred. Cine le-a spus?

— Păi, știi cum e Ethel, răspunse Maud. Trebuia să spună cuiva cât de deșteaptă a fost, așa că i-a spus lui Harriet, iar lui Harret i s-a părut că Ethel a făcut ceva îngrozitor, așa că a spus tuturor. Acum nimeni nu mai vorbește cu Ethel, iar doamna Hardbroom a aflat și ea și a fost extrem de supărată.

— Șșșt! zise cineva. Uite că vin.

Toate fetele se ridicară în picioare, căci intra doamna Cackle, urmată de doamna Hardbroom și toate celelalte profesoare.

— Puteți să luați loc, fetelor, zise directoarea. După cum ați aflat deja, azi-dimineață școala a scăpat la

mustață de o invazie. Dacă n-ar fi fost o anumită tânără elevă a școlii, n-am fi stat aici, ci am fi țopăit de colo-colo, transformate în broaște.

Fetele râseră.

— Nu, nu, fetelor, nu e nimic de râs. N-ar fi fost deloc amuzant dacă s-ar fi întâmplat. Totuși, din moment ce *nu* s-a întâmplat, declar restul zilei de azi o jumătate de

sărbătoare, în cinstea lui Mildred Hubble. Mildred, vrei să vii aici o clipă?

Mildred se făcu roșie ca focul, cineva o împinse, iar ea se ridică în picioare. Se poticni printre rândurile de scaune și se împiedică de picioarele celorlalte pe măsură ce înainta, pentru ca în cele din urmă să ajungă grămadă de-a lungul scenei până la catedra doamnei Cackle.

— Nu fi timidă, dragă, zise doamna Cackle, zâmbind larg.

Se întoarse către celelalte eleve.

— Hai, întreaga școală să ofere trei urale pentru eroina noastră, Mildred.

Mildred se îmbujoră și-și frământă degetele la spate când fetele izbucniră în urale.

„Eroina" răsuflă ușurată după ce se termină totul. Când elevele ieșiră pe rând din sală, o bătură toate pe spate și o felicitară, mai puțin Ethel, care îi aruncă lui Mildred cea mai nesuferită privire văzută vreodată.

— Ce tare e Mil! strigă cineva.

— O să scăpăm de testul la incantații datorită ție, spuse altcineva.

— Mulțumim pentru ziua liberă!

— Mersi, Mil!

Și tot așa.

Maud își cuprinse prietena cu un braț.

— Ce te-ai mai rușinat, zise ea. Te înroșiseși toată, puteam să te văd din spatele clasei.

— Te rog, nu începe, zise Mildred. Hai să ne luăm pisoii și să ne bucurăm cât putem de ziua liberă.

— Stați o clipă, zise o voce ca de gheață, pe care o cunoșteau prea bine.

Cele două fete se întoarseră și o văzură pe dirigintă, care stătea chiar în spatele lor. Deveniră dintr-odată atente, întrebându-se ce-or fi făcut, ceea ce era o reacție normală de câte ori lua cuvântul doamna Hardbroom.

Totuși, de data asta, spre surprinderea lor, femeia zâmbi, și fu un zâmbet prietenos, nu zâmbetul forțat, în colțul gurii, pe care-l afișa de obicei.

— Voiam doar să-ți mulțumesc, Mildred, zise ea. Haideți, fetelor, fugiți și bucurați-vă de ziua liberă până nu se termină.

Zâmbi din nou și se făcu nevăzută.

Fetele se uitară lung una la cealaltă.

— Câteodată, zise Mildred, am impresia că probabil nu este atât de rea pe cât credem noi.

— Poate că ai dreptate, Mildred, se auzi vocea doamnei Hardbroom din spatele urechii fetei, iar cele două fete săriră în sus, îngrozite.

Mildred o apucă de mână pe prietena ei și o zbughiră pe coridor, până în curtea înceţoşată, iar râsul doamnei Hardbroom răsună cu ecou pe holul gol.

O vrăjitoare îngrozitoare lovește din nou

Capitolul 1

La Academia pentru vrăjitoare a doamnei Cackle veni și vara. Nu c-ar fi contat prea mult pentru școala posomorâtă care era cocoțată în vârful muntelui, printre rotocoale de ceață și pini.

În prima dimineață a trimestrului, elevele din anul întâi erau în clasă, îmbrăcate în uniformele lor de vară – care arătau încă și mai mohorâte decât cele de iarnă –, înfățișând un tablou jalnic. Uniforma era alcătuită dintr-o rochie cu mâneci scurte, în carouri negre și gri, luminată un pic de o panglică purtată în jurul taliei, șosete scurte gri și pantofi negri cu șireturi. Toată lumea avea genunchii surprinzător de albi, după ce petrecuseră iarna înfofolite în dresurile negre de lână, din cauza cărora se scărpinau încontinuu.

În ciuda acestui tablou deprimant, în încăpere era forfotă, se auzeau voci și râsete și toate fetele păreau foarte bucuroase că s-au întors... Mai puțin Mildred. „Îngrijorată" ar fi un cuvânt mai bun pentru a descrie starea lui Mildred stând în banca ei și ascultând-o pe Maud cum povestește ce se mai întâmplase în timpul vacanței.

De fapt, ea n-o asculta de-adevăratelea pe Maud, pentru că era ocupată imaginându-și toate lucrurile cumplite care erau pe punctul să se întâmple în trimestrul ce urma să înceapă. Căci, vai, nici nu începuse *încă*. Erau săptămâni întregi cărora trebuia să le facă față! După referatul groaznic pe care-l primise la finalul trimestrului trecut, le promisese tuturor celor de-acasă că trimestrul acesta *o să-și dea silința cu adevărat*.

Deși doamna Cackle menționase, amabilă, ziua în care salvase școala de la dezastru, asta n-a putut compensa nici pe departe atâtea zile în care tot ce atingea se făcea bucăți sau se spărgea sau, mai rău, când nu s-a putut abține să nu facă ceva răutăcios numai ca să mai scape de plictiseală. Fusese cel mai îngrozitor referat cu care plecase vreodată acasă.

— Mildred! zise Maud și-i întrerupse dintr-odată gândurile. N-ai ascultat niciun cuvânt, nu-i așa?

— Ba da, am ascultat, răspunse Mildred.

— Atunci, ia zi, ce-am spus? întrebă Maud.

— Păi... ai primit un pui de liliac de ziua ta? spuse Mildred, sperând să fi avut dreptate.

— Am zis eu că n-ascultai! strigă Maud triumfătoare. Asta era acum zece minute.

Ușa se dădu de perete, iar doamna Hardbroom, cumplita lor dirigintă, dădu buzna ca viscolul, aducând cu

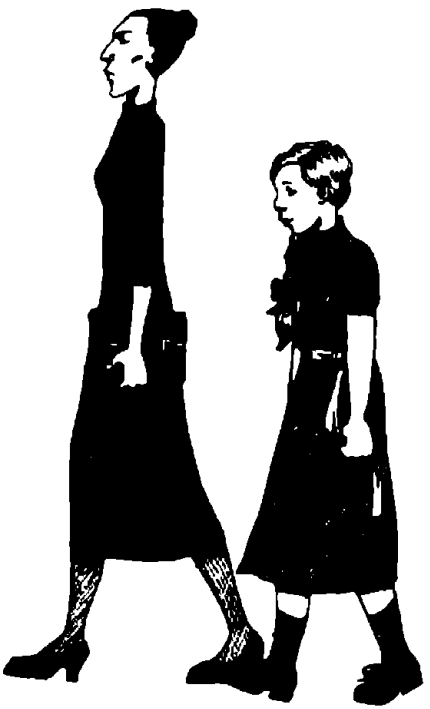

ea o fată pe care n-o mai văzuse nimeni până atunci. Ca de obicei, toate fetele săriră ca arse, stârnind un zgomot disperat de bănci și scaune trântite, pentru că în graba lor de a ajunge fiecare la locul ei și a se așeza frumos se loviră una de alta.

— Bună dimineața, fetelor, zise doamna Hardbroom pe un ton rece.

— Bună dimineața, doamnă Hardbroom, răspunseră fetele.

— Sper că vă bucurați că v-ați întors la școală, zise diriginta mijind ochii și uitându-se insistent la nefericitele eleve din primul rând. Sunteți bine, odihnite și cu chef de muncă trudnică?

— Da, doamnă Hardbroom, spuseră fetele în cor, cu cele mai sincere voci.

— Foarte bine, zise diriginta, împreunându-și palmele cu zgomot, de parcă ar fi discutat afaceri. Deci așa. V-o prezint pe Enid Nightshade[1].

Întinse o mână osoasă către fata nou-venită, care stătea adusă de umeri și privea fix în podea.

Enid era o fată înaltă, chiar mai înaltă decât Mildred, dar mult mai lipsită de grație, cu mâini și picioare mari.

---

[1] „Umbra nopții" (în limba engleză).

Părea îngrozitor de mare, deși nu era chiar grasă. Avea părul de culoarea ceaiului cu lapte și-l purta într-o coadă lungă și groasă, dar îți dădeai seama imediat că, odată desfăcută panglica neagră cu care era prinsă coada, părul ar fi fost ondulat și înfoiat.

— Enid e nouă, ni se alătură începând cu acest trimestru, zise doamna Hardbroom. Mildred, tu ești cea care va trebui să aibă grijă de Enid. Trebuie să subliniez că nu a fost inițiativa mea, ci o idee ciudată a doamnei Cackle. E de părere că dacă ți se încredințează o astfel de responsabilitate, s-ar putea chiar să devii și tu un membru responsabil al comunității. Personal, sunt de părere că e o mare pierdere s-o trimitem pe tânăra Enid pe calea defăimării împreună cu tine, când am putea foarte bine să răsuflăm ușurate dacă o elevă ca Ethel i-ar prezenta școala.

În acel moment, Ethel, șmechera și răutăcioasa clasei, zâmbi modestă și ar fi vrut să-i tragă o palmă.

— Cu toate astea, continuă doamna Hardbroom, poate mi se va demonstra că n-am dreptate. Sper din suflet să fie așa. Mildred, te rog să te asiguri că Enid va ști unde se află toate și ține-i companie în următoarele zile. Mulțumesc. Acum, Enid, așază-te în banca de lângă Mildred. Începem lecția. Prima adunare a școlii se va ține mâine-dimineață, în Sala Mare.

„Uff", se gândi Mildred, uitându-se pe furiș la Enid, care-și îngrămădise corpul uriaș în banca de lângă ea. „N-o să fie prea distractivă fata *asta*."

Dar Mildred se înșela foarte tare.

Capitolul 2

A doua zi, dis-de-dimineață, înainte să sune clopotul deșteptător, Maud se furișă pe coridorul de piatră până la camera lui Mildred și bătu la ușă.

Nu-i răspunse nimeni, dar asta nu era deloc surprinzător, căci se știa că Mildred e în stare să doarmă pe un zgomot oricât de mare.

De fapt, trebuia adesea ca Maud să se ducă și să-i țipe în ureche prietenei ei ca s-o trezească, în cazul în care clopotul deșteptător nu reușea.

Maud intră în cameră pe vârful picioarelor, închizând cu grijă ușa greoaie. Cei trei lilieci ai lui Mildred, care se întorceau după noaptea petrecută afară, zburară ușor pe deasupra capului ei și se lăsară să atârne pe șina pentru poze.

Un mieunat blând la picioarele ei îi reaminti lui Maud de pisoiul tărcat al lui Mildred, care i se strecura printre glezne. Se aplecă și ridică micuțul animal, care i se încolăci imediat în jurul gâtului, ca un fular de blană, și începu să toarcă. Maud chiar se bucură că-i ține de cald, căci îi era un pic răcoare în cămașa de noapte de vară, din bumbac gri.

— Mildred, șopti ea către ghemotocul de așternuturi. Trezește-te, Mildred, sunt Maud.

— Cee ziiiici? se auzi vocea mormăită a lui Mildred de sub pături, urmată de o respirație ritmică.

— *Mildred*! șopti Maud, scuturând tare cocoloșul de sub cearșafuri. Trezește-te!

Pe pernă apăru creștetul lui Mildred.

— A, bună, Maud, zise ea. Deja s-a făcut ora să ne trezim? N-am auzit clopotul?

— Nu, zise Maud, ghemuindu-se la capătul patului. Încă e devreme. Doar ce s-au întors liliecii. Am venit să stăm puțin de vorbă înainte să se trezească ceilalți.

Mildred se ridică în capul oaselor.

— Pune-ți ceva pe tine, cred că îngheți de frig, spuse ea, oferindu-i lui Maud pelerina cea neagră.

Fata luă pelerina care era atârnată de tăblia patului și și-o puse pe umeri.

— Mersi, spuse ea. Ce facem în pauză?

— Păi, zise Mildred, trebuie să-i arăt școala lui Enid. Știi tu, laboratorul de poțiuni și sala de gimnastică, treburi din astea.

— Nu poți să i-o pasezi altcuiva? întrebă Maud, cu o voce ușor mieroasă. Pare foarte plicticoasă și, oricum, tu și cu *mine* stăm mereu împreună.

— E un pic cam greu să scap de ea, zise Mildred. Doamna Hardbroom m-a rugat să fac asta și ar înnebuni

să afle că am încercat să scap. Oricum, săraca fată e nouă, îmi pare puțin rău pentru ea.

— Păi, bine, încuviință Maud supărată. Vin să te chem mai încolo, măcar să mergem împreună la Adunare.

— Păi... știi, trebuie să merg cu Enid la Adunare, zise Mildred încurcată. Dar poți să vii și tu, totuși.

— Vai, *mersi*! izbucni Maud. Mai bine mă duc singură.

Își aruncă pelerina de pe umeri și dădu jos pisica.

— Poate-mi faci loc în program mai încolo, săptămâna asta!

— Vai, Maud! zise Mildred. Nu fi așa prostuță, n-am vrut să...

Dar Maud ieșise deja pe ușă, pe care o trânti în urma ei.

Capitolul 3

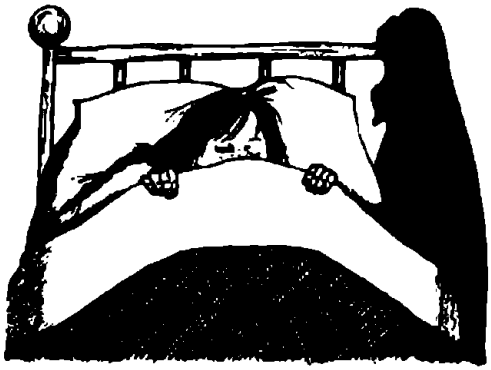

Zece minute mai târziu, clopotul deșteptător zăngăni și se auzi cu ecou pe coridoarele întunecoase. Mildred, care era pe punctul de a adormi la loc, se forță să se dea jos din pat și bâjbâi după hainele împrăștiate, ca de obicei, peste tot prin cameră. Rochia de vară era mult mai ușor de manevrat decât uniforma de iarnă. Iarna, cravata reușea cumva să-i dea mereu bătăi de cap.

Tocmai voia să se ducă să bată la ușa lui Maud și s-o surprindă cu faptul că e deja gata, când își aminti de Enid și porni spre următorul coridor, s-o cheme.

— Enid! Te-ai trezit? strigă ea ușor prin ușă.

— Stai un pic! se auzi dinăuntru vocea lui Enid. Îi dau de mâncare maimuței.

„Maimuță?" se gândi Mildred. „Cred că n-am auzit bine."

Dar auzise bine. Când deschise ușa, o văzu pe Enid așezată pe patul ei îngust. Cocoțată pe umărul ei, o maimuță cenușie și slabă mânca o banană.

— O să zboare cu mine pe mătură, explică Enid, în timp ce Mildred se grăbi să intre și închise ușa, pentru cazul nefericit în care diriginta s-ar fi materializat afară.

— Dar e o *maimuță*, Enid! exclamă Mildred. N-o să-ți dea voie. Regulamentul spune că nu putem avea decât pisici. Nu ne lasă nici măcar cu bufnițe.

— O, va fi în regulă, zise Enid fără grijă. N-o să-și dea nimeni seama când o să stea cocoșată în spatele măturii.

— Eu n-aș fi atât de sigură, zise Mildred posomorâtă. N-o cunoști încă pe doamna Hardbroom.

— Oricum, continuă Enid de parcă nici nu auzise cumplita avertizare a lui Mildred, e mult mai amuzantă decât o pisică bătrână și stupidă. Poate să atârne cu capul în jos de coadă și să facă tot felul de chestii.

— Păi, bine, zise Mildred neîncrezătoare, chiar sper că va fi în regulă. Haide, am face bine să mergem jos, la Adunare, altfel întârziem și nu se cade, mai ales că eu trebuie să am gijă de tine!

În timp ce fetele intrau una câte una în Sala Mare, Mildred o apucă de braț pe Maud și-i șopti:

— Hei, Maud! N-o să ghicești niciodată ce are Enid în cameră.

Dar Maud nu-i răspunse și trecu razant pe lângă ea, cu nasul pe sus.

Diriginta, doamna Hardbroom, stătea alături de directoarea școlii, doamna Cackle, pe scena din capătul Sălii Mari. Spre deosebire de doamna Hardbroom, care privea

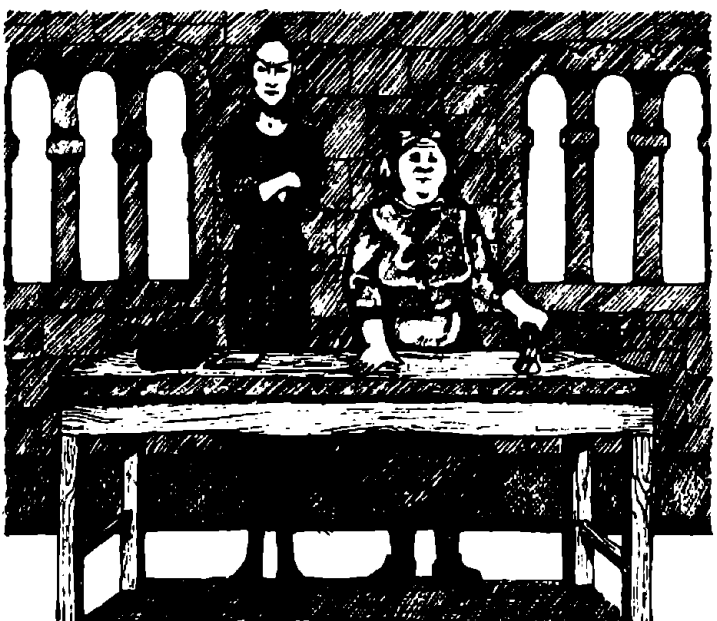

încruntată, doamna Cackle zâmbea cu toată gura la fetele din fața ei în rânduri ordonate, cu uniformele în carouri negru cu gri. Mildred nu-și putu reține un chicotit văzând ce pereche ciudată formau cele două: doamna Cackle, scundă, purtând o rochie strâmtă de satin gri, în care arăta foarte rotunjoară, și doamna Hardbroom, înaltă și extrem de slabă, îmbrăcată cu o rochie cu dungi negre, verticale, care o făceau să pară și mai înaltă.

Privirea înțepătoare a dirigintei cercetă sala asemenea unui far, făcând ca zâmbetul lui Mildred să dispară imediat, ca soarele în spatele unui nor.

— Bine ați venit înapoi, fetelor, zise doamna Cackle. Vă așteaptă un semestru foarte solicitant. Pe lângă examenele obișnuite, vom avea la școală și Ziua Sporturilor, pe care știu că o așteptați toate cu nerăbdare.

În momentul acesta, doamna Hardbroom închise ochii și pe față îi apăru scurt o expresie dureroasă. Mildred simți

și ea o tresărire de spaimă când își aminti de serbarea dezastruoasă cu măturile de la Halloweenul trecut.

Acum, doamna Cackle părea un pic timidă.

— Și va mai fi și aniversarea zilei mele de naștere, cu ocazia căreia aștept cu nerăbdare cântecele și incantațiile pe care mi le pregătiți an de an.

Un suspin ușor străbătu încăperea. Aniversarea doamnei Cackle era cel mai plicticos eveniment al anului.

Capitolul 4

Fetele se duseră după adunare în sala de muzică, pentru lecția de incantații cu doamna Bat, profesoara de incantații. Aceasta era micuță, slabă și foarte în vârstă. Avea părul cărunt și cârlionțat și-l purta într-o coadă răsucită și ridicată pe creștet. Din cauza obiceiului său de a sta cu bărbia în piept, făcuse un fel de gușă triplă, care arăta foarte ciudat pe figura ei micuță și suplă. Purta ochelari rotunzi cu ramă de metal și un lănțișor la gât (nu genul lănțișorului de aur, finuț și elegant, ci mai degrabă genul lanțului de bicicletă) și avea mereu după ureche o baghetă de dirijor.

Când fetele intrară în clasă, profesoara stătea la pian, îmbrăcată într-o rochie neagră cu flori gri, și interpreta un marș însuflețit.

— Ce plictisitoare sunt incantațiile, îi șopti Mildred lui Enid pe când intrau în sală.

— Să nu crezi una ca asta, îi șopti Enid cu o strălucire surprinzător de răutăcioasă în privire.

Se așezară toate la locurile lor, iar Mildred reuși să se așeze astfel încât să stea între Maud și Enid, deși Maud părea în continuare urâcioasă și nu voia să-i răspundă lui Mildred la zâmbet.

Doamna Bat cântă primul acord dintr-un cântec pe care toată lumea îl știa foarte bine, iar fetele începură.

Spre surprinderea lui Mildred, Enid cânta complet fals – nu suficient de tare cât să audă doamna Bat, dar suficient de tare încât Mildred să nu se poată concentra pe notele bune. Versurile se înșirau monotone unul după altul, însă Enid le cânta prost, iar elevele din jurul ei se străduiau să păstreze ritmul.

Mildred aruncă o privire către Enid, care zâmbea dulce și era clar că o făcea intenționat, și apoi se uită lung la Maud, care încerca din răsputeri să rămână serioasă.

Mildred izbucni într-un hohot de râs nebun și incontrolabil. Își încleștă dinții și-și răscoli prin minte pentru a se gândi la ceva trist, dar vocea lui Enid care lălăia alături fu prea de tot și din nasul lui Mildred se auzi un fornăit ca un motor de motocicletă gata s-o ia la drum.

Mildred își duse mâinile la gură, ba chiar încercă să-și îndese batista în gură, dar n-avea rost, o apucase o adevărată criză de chicoteli, dublată de hohote incontrolabile, așa că râse până când ajunse s-o doară obrajii.

— Mildred Hubble!

Aceste inevitabile cuvinte răsunară în toată clasa, pe un ton care sugera că doamna Bat nu mai suporta prostiile. Toată lumea se opri din cântat, iar hohotele lui Mildred se auziră cu ecou, în mod stânjenitor, între pereții muți.

— Vino încoace imediat! îi porunci doamna Bat.

Mildred merse împleticit printre rândurile de eleve și se așeză lângă pian. Inspiră adânc și reuși să rămână serioasă, deși îi ardea fața și în minte încă îi mai răsuna vocea lui Enid.

Doamna Bat făcea două lucruri atunci când se enerva. Mai întâi începea să dea din cap (ceea ce făcea și de astă dată) apoi își lua bagheta de după ureche și începea să dirijeze o orchestră invizibilă (ceea ce, de asemenea, făcea și de această dată). Mildred își dădea seama că e furioasă.

— Aș putea să te întreb ce este atât de amuzant încât să te facă să deranjezi ora de incantații? întrebă dură doamna Bat. Se pare că nu mai râde nimeni. Poate că ne spui și nouă gluma.

Mildred aruncă o privire către Maud și Enid. Maud se uita intenționat în podea, iar Enid privea lung în tavan, imagine perfectă a inocenței.

— Era de fapt..., începu Mildred, dar izbucni în râs și eșuă din nou într-un dezastru chicotitor.

În cele din urmă valul de râs trecu, iar ea rămase fără suflare, dar în stare să vorbească.

— Deci, Mildred, îi zise doamna Bat, cu o voce tremurată, parcă scoasă de o coardă de vioară foarte întinsă. Aștept o explicație rezonabilă.

— Enid cânta fals, zise Mildred.

— Ei, bine, spuse doamna Bat, mi se pare că acesta nu e câtuși de puțin un motiv pentru a face dovadă de o lipsă înfiorătoare de maniere. Vino încoace, Enid, dragă.

Enid veni și se așeză alături de Mildred, lângă pian.

— Vezi tu, draga mea, zise doamna Bat amabilă, nu trebuie să te simți prost pentru că nu poți cânta foarte bine. Sper că nu ești foarte supărată numai fiindcă Mildred s-a hotărât să se dea în spectacol pe seama ta. Dă-mi voie să

aud cum cânți o măsură, două din *Ochi de broască* și o să vedem dacă te putem ajuta un pic.

Enid se conformă, pe aceeași voce tremurătoare și falsă ca mai înainte.

Ochi de broască,
Liliac,
Blană de motan
Vărgat.
În ceaun amestecat
Și-n potir de-argint
Turnat.

Pentru Mildred aceasta fu ultima picătură, iar fata renunță la toate eforturile de a se mai controla și se lasă în voia râsului isteric.

După cum vă puteți imagina, fu ultima picătură și pentru doamna Bat, iar Mildred se trezi, pentru prima dată în trimestrul acela, că se îndreaptă spre biroul directoarei.

Capitolul 5

Doamna Cackle nu se arătă deloc încântată când Mildred intră în biroul ei.

— Bună dimineața, Mildred, spuse ea epuizată, făcându-i semn nefericitei copile să se așeze. Bănuiesc că ar fi prea mult să sper că ai fost trimisă aici cu vreun mesaj sau dintr-un motiv nevinovat?

— Da, doamnă Cakle, mormăi Mildred. Doamna Bat m-a trimis la dumneavoastră fiindcă râdeam la ora de incantații. Una dintre prietenele mele cânta fals și eu nu m-am putut abține din râs.

Doamna Cackle se uită la Mildred pe deasupra ochelarilor, iar Mildred se întrebă de ce felul de a cânta a lui Enid nu i se mai părea câtuși de puțin amuzant acum, în fața directoarei.

— Stau și mă întreb, zise doamna Cackle, dacă mai există vreo speranță pentru tine în această Academie. Faci un pas în față și după aceea dai patru pași înapoi. Mereu e aceeași poveste, Mildred, nu-i așa? Iar trimestrul doar ce-a început. Văd că doamna Hardbroom a avut dreptate să nu fie de acord cu planul meu de a-ți da în grijă eleva nouă. Ți-am dat o responsabilitate, Mildred, iar tu trebuie să te ridici la înălțimea așteptărilor mele, nu să mă dezamăgești.

— Da, doamnă Cackle, încuviință Mildred energică.

— Ar fi într-adevăr un lucru trist, continuă doamna Cackle, să o conduci pe această nouă fată inocentă pe aceeași cărare pe care o urmezi și tu, nu-i așa? Copilă, te rog acum pentru ultima oară, adună-te și fă în așa fel încât să nu mai aud despre tine până la sfârșitul trimestrului.

Mildred o asigură pe doamna Cackle de bunele ei intenții și ieși umilă din încăpere.

Cum lecția de incantații mai dura încă o oră bună, iar doamna Bat îi spusese să nu se întoarcă, Mildred se hotărî să se furișeze în camera lui Enid și să se uite un pic la maimuță.

Mildred își putea auzi colegele cântând în sala de muzică în timp ce ea urca tiptil pe scara spiralată până la camera lui Enid. Avea o senzație minunată de libertate

știind că are la dispoziție o oră întreagă doar pentru ea, în timp ce toate celelalte eleve din școală erau prizoniere în câte o sală sufocantă de clasă.

Ca niciodată, soarele reușea să pătrundă prin vălul de ceață și razele de lumină intrau spectaculos prin ferestrele înguste, căzând pe scările reci de piatră.

„Ei bine, cu siguranță m-am înșelat în privința lui Enid", se gândi Mildred. „E mai îngrozitoare ca mine."

Chicoti din nou când își aduse aminte cât de lălăit cânta Enid și deschise ușa de la camera acesteia.

Și chiar când deschise ușa, maimuța, care stătea pe tăblia patului, se năpusti afară chiar pe deasupra capului ei și o zbughi pe coridor chițăind plină de încântare.

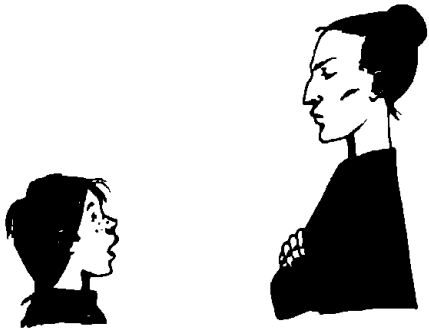

Mildred văzu coada lungă a maimuței dispărând după colț, când animalul o luă în jos pe scara în spirală.

„Vai, nu!" se gândi Mildred, luând-o la fugă după arătare, cât putu de repede.

Ajunse fără răsuflare la baza treptelor, dar nu mai văzu picior de maimuță.

— Vai de mine, mormăi ea cu voce tare. Ce *să fac*?

— Ce-ar *trebui* să faci acum, Mildred? întrebă o voce ca de gheață din spatele ei.

— A! Ăăă... nimic, doamnă Hardbroom, răspunse fata, căci era vocea dirigintei ei, care apăruse din senin.

— Nimic, se auzi cu ecou vocea de gheață a doamnei Hardbroom. La ora asta, în mijlocul zilei? Mă întreb oare de ce se bulucește pe coridoare Mildred Hubble când toată lumea participă cu folos la o lecție pe undeva? Și mă

mai întreb: oare de ce are Mildred Hubble șosetele lăsate până la gleznă?

Mildred se aplecă și-și ridică în grabă șosetele.

— Am fost dată afară de la ora de incantații, doamnă Hardbroom. Doamna Bat mi-a spus să nu mă mai întorc, așa că n-am nimic de făcut în următoarea oră.

— *Nimic de făcut*? explodă doamna Hardbroom, scăpărând priviri atât de arzătoare, că Mildred se dădu înapoi. Păi, pentru început, aș propune să te miști până la bibliotecă și să-ți repeți vrăjile și poțiunile, și apoi, dacă-ți mai rămâne timp, ceea ce mă îndoiesc, poți să vii să mă cauți în camera mea, iar eu o să-ți dau un test ca să văd ce-ai învățat.

— Da, doamnă Hardbroom, zise Mildred.

Încercând cu disperare să-și dea seama încotro ar fi putut s-o apuce maimuța, Mildred o luă pe coridorul care ducea înspre bibliotecă. Se uită în urma ei și văzu că doamna Hardbroom se făcuse nevăzută, ceea ce era tot timpul derutant, căci nu puteai ști dacă e invizibilă și te privește în continuare sau dacă a plecat.

Mildred mai înaintă pe câteva coridoare, apoi se opri și ascultă. N-auzea decât murmurul slab al fetelor din anul întâi în depărtare, la lecția de incantații, așa că porni din nou în căutarea maimuței pierdute.

Văzu pe una dintre ferestre ceva mișcându-se și asta-i atrase atenția. Era maimuța, cocoțată pe un turn, atârnând de coadă și balansându-se. Reușise să fure o pălărie

de pe undeva și și-o îndesase pe cap, peste urechi. Dacă Mildred n-ar fi fost atât de îngrozită, ar fi sesizat cât de amuzant arăta animalul.

— Hai, vino jos, Maimuță, te rog, strigă ea cât putu de ușor. Am o banană delicioasă pentru tine.

Dar maimuța nu făcu decât să scoată un strigăt ascuțit și să se cocoațe un pic mai sus. Mildred fugi cât putu de tare și-și aduse mătura. Din câte-și dădea ea seama, singurul mod de a da maimuța jos era să zboare până acolo și s-o prindă.

Plină de emoții, păși pe pervazul ferestrei și se lăsă în jos, ca să se așeze pe mătură. Îi porunci să zboare, dar, din păcate, atunci când îi dădu lovitura scurtă (care era

semnalul de pornire), fata alunecă, iar mătura țâșni de pe loc, în timp ce Mildred rămase atârnată cu brațele de ea.

— Stop! strigă Mildred, la care mătura se opri suspendată în aer.

Mildred încercă cu greu să se urce pe ea, dar îi era imposibil, căci nu avea de ce să se sprijine cu picioarele. Brațele aproape că-i ieșiseră din încheieturi, dar era atât de aproape de maimuță, încât hotărî să încerce să ajungă la ea, așa că-i porunci măturii să zboare mai departe. Norocul fu de partea lui Mildred, căci maimuța, cuprinsă

de fascinație la vederea măturii, sări pe ea și începu să țopăie încoace și-ncolo și să atârne de coadă.

— Jos! îi porunci Mildred măturii și cei doi porniră ca o vijelie spre sol.

Când ajunseră jos, Mildred fu șocată să descopere că era plin de lume în curte. Anul trei avea lecție de zbor cu mătura și exersau cu doamna Drill[1], profesoara de gimnastică, iar fetele fuseseră martore la întregul episod de pe turn. Mai rău, însă, era că doamna Hardbroom stătea lângă doamna Drill, cu mâinile încrucișate la piept și cu sprâncenele ridicate. Mildred se simțea destul de ridicol în timp ce se apropia plutind de curte, într-o poziție atât de stângace și cu maimuța atârnând în spatele ei.

— Deci? întrebă doamna Hardbroom.

Mildred luă maimuța de pe mătură și rămase în picioare, ținând-o strâns, ca să nu mai scape.

— Ăăă... am găsit-o! exclamă Mildred.

— Pe turn! rânji diriginta. Cu o pălărie pe cap!

— Da, răspunse Mildred, aproape murind de jenă. Eram pe-acolo, așa că... m-am gândit c-ar trebui s-o aduc jos.

— Și de unde a apărut? întrebă doamna Hardbroom, mijind ochii. Nu te-ai certat din nou cu Ethel, nu? (Se gândea

[1] „Exercițiu", „instructaj" (în limba engleză).

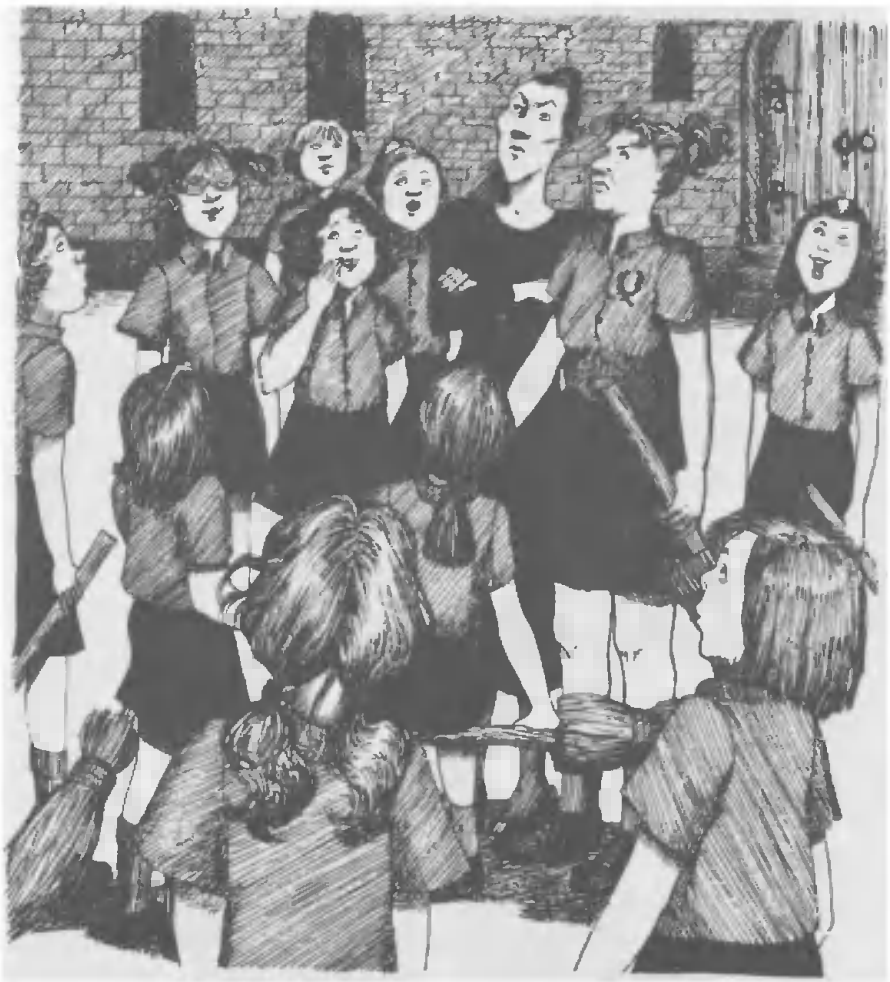

la ziua aceea din trimestrul trecut când Mildred s-a certat cu Ethel și a transformat-o într-un porc.)

— Nu, doamnă Hardbroom! zise Mildred.

— Păi, atunci, Mildred, de unde ai luat maimuța?

Situația era foarte încurcată. Mildred nu putea s-o dea de gol pe Enid, dar privirea insistentă și terorizantă a doamnei Hardbroom o făcu să aibă impresia că diriginta știa deja. Așa că nu contă prea mult când o fată din anul trei luă cuvântul.

— A luat-o din camera elevei celei noi, anunță ea. Am văzut-o ieșind de acolo un pic mai devreme.

— Camera lui Enid? întrebă doamna Hardbroom. Dar Enid are o pisică neagră, conform regulamentului. Nu se găsește niciun alt animal în camera ei.

O trimise pe fată s-o aducă pe Enid de la ora de incantații, iar Enid ajunse imediat, părând uluită. Nu avu nicio tresărire când o văzu pe Mildred cu maimuța.

— Asta e maimuța ta, Enid? întrebă doamna Hardbroom.

— Eu nu am decât o pisică, doamnă Hardbroom, răspunse Enid.

Mildred făcu ochii mari, căci nu-i venea să creadă.

— Ești *absolut* sigură că nu e Ethel? întrebă severă doamna Hardbroom.

— Da, doamnă Hardbroom, răspunse Mildred.

Totuși, doamna Hardbroom n-o crezu și mormăi vraja care ar fi schimbat animalul înapoi în forma lui originală. Spre surprinderea lui Mildred, maimuța dispăru, iar în locul ei stătea un pisoi negru.

— Asta e pisica mea! strigă Enid, iar pisoiul sări în brațele ei.

— Mildred! zise doamna Hardbroom. Am mai avut discuția asta și înainte. Pentru numele lui Dumnezeu, când o să înceteze prostiile astea?

Mildred era încremenită de uimire.

— Dar, doamnă... eu..., zise ea dintr-o răsuflare.

— Liniște, zise doamna Hardbroom. Te-ai întors la școală de două zile și deja te-ai făcut de rușine de două ori. Cel puțin această întâmplare i-a permis lui Enid să vadă ce exemplu negativ ești. Sper că vei avea grijă să nu calci pe urmele lui Mildred, Enid. Gata, duceți-vă acum amândouă, dar tu, Mildred, *să ai grijă*. Gândește-te bine înainte să mai pornești într-o astfel de aventură de-acum încolo.

În clipa în care cele două fete dădură colțul, Mildred o întrebă pe Enid ce se petrecea.

— E simplu, zise Enid. Chiar *este* pisica mea. Am transformat-o în maimuță de dimineață, înainte de micul dejun, ca să mă distrez. Aveam de gând s-o transform la loc mâine, când urmează să ieșim afară să exersăm pentru Ziua Sporturilor. De unde era să știu c-o să-i dai tu drumul să iasă?

Capitolul 6

Pentru Mildred, Ziua Sporturilor se apropia amenințător la orizont, ca un nor negru, ca orice altă situație care implica o competiție. Nu suporta ideea de a încerca să-i învingă pe alții, în primul rând pentru că ea nu câștiga niciodată și era totul foarte umilitor, dar și pentru că pur și simplu nu-i stătea în fire să facă asta.

În plus, mai era și faptul că Maud se străduia din răsputeri. Doar pentru că Mildred o primise în grijă pe Enid, ceea ce însemna că *trebuia* s-o ia pe Enid peste tot cu ea, pe Maud o apucase un acces de gelozie și ajunsese până într-acolo încât să facă echipă cu Ethel.

Lui Mildred aproape că nu-i venea să creadă când le-a văzut împreună. Știa că Maud face asta special, din cauza lui Enid, așa că se prefăcu a nu băga de seamă, dar, de

fapt, era tare amărâtă văzând-o pe prietena ei cea mai bună la braț cu vechea ei inamică.

Ziua Sporturilor avea în program diferite evenimente: săritura cu prăjina, curse în sac, echilibristică de pisici, curse ștafetă cu mătura și un premiu pentru cea mai antrenată pisică.

Toată lumea s-a antrenat foarte mult în săptămânile dinaintea Zilei Sporturilor. Mildred a avut ședințe lungi cu pisoiașul ei tărcat, pe care a încercat să-l învețe să stea drept și să nu mai atârne de mătură cu ochii închiși, dar progresele nu se prea vedeau. Mildred și Enid s-au luat la

întrecere și au ieșit mereu la egalitate, dar asta nu însemna nimic, întrucât se descurcau amândouă la fel de prost.

Săptămânile se scurseră foarte repede, iar Ziua Sporturilor se apropia tot mai mult cenușie și cețoasă. În ziua aceea, după cum nu-i era obiceiul, Mildred era cât se poate de trează când sună clopotul deșteptător, căci se foise și se întorsese pe o parte și pe alta toată noaptea, din cauza unor coșmaruri îngrozitoare. Într-unul dintre ele se întâmpla să găsească un monstru în spatele ei, pe mătură, în mijlocul cursei de ștafetă, iar acesta se transforma în doamna Cackle, care spunea: „Mildred! Iar ai încurcat-o!"

La primul sunet al clopotului, Mildred se dădu cu greu jos din pat și răscoli prin cameră după echipamentul sportiv. Îl găsi mototolit pe fundul sertarului de șosete și încercă să-l netezească astfel încât să arate mai prezentabil.

Unele dimineți sunt mai rele decât altele, se gândea ea, în timp ce-și trăgea peste cap tricoul gri și ponosit și fusta-pantalon neagră, care-i atârna, largă, până la genunchi. Șosetele gri și espadrilele negre completau imaginea mohorâtă, în timp ce își împletea părul strâns în codițe.

Se auzi o bătaie în ușă și pentru o clipă fericită se gândi că probabil e Maud, dar de după ușă se iți capul lui Enid, iar Mildred își aminti că Maud plecase cu Ethel.

Nu uita
de
regula
nr. 8

— Nu râde, zise Enid ivindu-și tot corpul în pragul ușii.

Mildred răspunse cu un ușor chicotit când văzu echipamentul sportiv al lui Enid.

— Am spus *nu* râde, zise Enid, zâmbind. Știu că sunt caraghioși, dar nu am o pereche ca lumea.

Purta o pereche de pantaloni-gogoșar foarte largi, pe care și-i ridica până la subsuori.

— N-ai unii mai mici? întrebă Mildred.

— Nu, răspunse Enid. Mama îmi cumpără tot timpul haine mai mari, pentru că eu sunt atât de mare. Ar trebui să-mi vezi maiourile! Unele dintre ele îmi atârnă pe jos dacă nu le bag bine pe dedesubt.

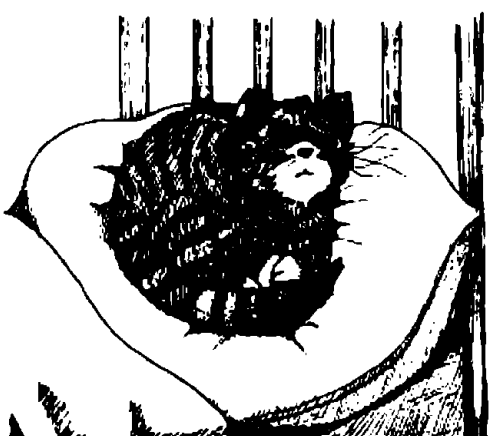

— N-o să pot să rămân serioasă dacă te văd îmbrăcată așa, zise Mildred. Oricum, s-ar putea să-i distragă și pe ceilalți. Ce-ți face pisica?

— N-o aduc, spuse Enid. Se simte cam rău după incidentul cu maimuța. Nu cred că s-ar descurca să zboare cu mătura.

— Eu îl aduc pe Dunguliță, răspunse Mildred, luând pisoiul, care stătea încolăcit pe pernă. L-am antrenat în fiecare zi, dar nu știu dacă i-a folosit la ceva.

Capitolul 7

Enid și Mildred stăteau în vestiar și așteptau să fie chemate pentru prima probă – care era săritura cu prăjina. Spre marea lor uimire, constataseră că fuseseră înscrise în toate probele, mai ales pentru că erau foarte înalte amândouă, iar asta lăsa impresia total greșită că ar fi bune la sport.

— *Sigur* o să ieșim ultimele, zise Enid disperată.

— Nu neapărat, zise Mildred, mângâind pisoiașul, care scosese capul din geanta pentru pantofi. Suntem mai înalte decât toate celelalte, *trebuie* să fim mai bune decât ele.

— *Exact*, răspunse Enid întristată. Dar nu suntem. Ceea ce ne lipsește e un pic de magie.

— Vai, Enid, zise Mildred plină de emoții. Nici măcar *asta* nu sunt în stare să fac cum trebuie. Nu erai aici când

am greșit poțiunea în laboratorul de poțiuni și Maud și cu mine am dispărut amândouă. A fost îngrozitor.

— Lasă-mă pe mine, spuse Enid cu o încredere dezarmantă.

Mildred privi cum prietena ei luă cele două prăjini, le duse lângă fereastră și murmură câteva cuvinte.

— Ce faci? întrebă Mildred.

— Șșșt, zise Enid. O să strici vraja.

Un minut mai târziu, Enid îi întinse lui Mildred prăjina...

— Haide, zise ea. Acum o să le batem pe toate.

Era tot mai clar că Mildred nu se simte în apele ei când se alăturară celorlalte concurente la proba de săritură cu prăjina. Se uită în sus, către bara care părea înălțată la cel puțin un kilometru.

— N-o să trec niciodată peste aia, îi șopti ea lui Enid.

— Mildred Hubble! anunță doamna Drill.

— Vai, nu! tresări Mildred. Eu sunt prima.

— Pur și simplu du-te și sari, zise Enid și-i făcu semn cu ochiul. N-o să pățești nimic.

Așa că Mildred sări. Își luă avânt pe pistă, înfipse prăjina în pământ și, după ce făcu asta, se întâmplă ceva extraordinar. Dintr-odată, păru că pământul e făcut dintr-un material extrem de elastic și atât Mildred, cât și prăjina țâșniră în aer.

De undeva de sub ea, de foarte departe, o auzi pe Enid strigând:

— Lasă prăjina! Dă-i drumul!

Uitându-se în jos, Mildred constată îngrozită că totul rămăsese mult în urma ei, jos, inclusiv bara pentru sărituri

și zidurile școlii. Fu atât de șocată, încât se ținu și mai strâns de prăjină, dar văzu în fața ei un turn, de care se apropia cu viteză tot mai mare. Ca o rachetă teleghidată, și Mildred, și prăjina intrară direct printr-o fereastră (din fericire, școala cu înfățișare de castel nu avea geamuri la niciuna dintre ele) și căzu grămadă în mijlocul unei mese întinse, gata pregătită pentru ca cineva să-și ia ceaiul.

Cum zăcea întinsă pe podea printre cioburi de cești și băltoace de lapte, Mildred constată, spre disperarea ei, că tocmai aterizase în camera de lucru a doamnei

Hardbroom. Prăjina era ruptă în două, o jumătate înfiptă într-un portret al doamnei Hardbroom, iar cealaltă în coșul pisicii – tocmai ce ratase la mustață pisica dirigintei, care acum își arăta colții și scuipa de pe dulapul pe care se cocoțase.

Nu trecu mult timp și ușa se deschise, iar doamnele Hardbroom, Cackle și Drill dădură buzna în încăpere. Pisica îngrozită sări pe umărul stăpânei sale și scoase un miorlăit de durere.

— Ce drăguț din partea ta să-mi faci o vizită, Mildred, zise malițioasă doamna Hardbroom. Oricum, nu era deloc necesar să folosești o metodă atât de neortodoxă pentru a ajunge aici. Toți ceilalți par să considere scările perfect adecvate.

— Mildred, sunt sigură că nu trebuie să-ți reamintesc că regulamentul nu permite folosirea magiei în probele sportive, zise doamna Drill.

— Pur și simplu nu pot să-nțeleg, oftă doamna Cackle, luând o tartă cu gem strivită din părul lui Mildred și dându-i-o abătută pisicii doamnei Hardbroom. Nu-mi vine să cred că una dintre fetele mele ar trișa, iar eleva aceea nouă, biata de ea, e martoră la ce se-ntâmplă.

Mildred scrâșni din dinți în tăcere și se gândi de câte ori – de la începutul trimestrului – eleva cea nouă, „biata de ea", o băgase în încurcătură.

— Asta *trebuie* să fie, neapărat, ultima dată când se întâmplă ceva de genul ăsta, zise necruțătoare doamna Cackle. Ești descalificată de la restul probelor și dacă te prind că mai faci probleme o singură dată până la terminarea trimestrului, atunci voi fi nevoită să te descalific de tot de la școală.

Mildred tresări.

— Da, Mildred, continuă doamna Cackle. Voi fi forțată să te exmatriculez dacă vei continua cu acest comportament nesăbuit. Acum du-te în camera ta și stai acolo toată ziua și gândește-te la ce ți-am spus.

Mildred nu putu decât să se bucure că scăpă și se duse în camera ei. Se ghemui în pat împreună cu pisoiul și

ascultă cum toate celelalte fete din școală râdeau și aclamau afară pe măsură ce Ziua Sporturilor își continua desfășurarea.

— E imposibil, Dunguliță, zise ea. N-am cum s-ajung până la sfârșitul trimestrului fără să se întâmple *nimic*.

Se auzi o bătaie la ușă, iar în cameră intră Enid.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Unde ai aterizat?

— Of, a fost groaznic, zise Mildred. Am ajuns în camera de lucru a doamnei Hardbroom. Doamna Cackle a zis că mă exmatriculează dacă mai fac ceva trimestrul ăsta. Dar tu? Ai ajuns și tu prea sus?

— A, nu, zise Enid. Mi-am dat seama că poate am făcut vrăji prea puternice pentru prăjini, așa că m-am prefăcut

că leșin și m-au trimis la baie. Trebuie s-o șterg înapoi imediat. Te-ai rănit?

— Nu foarte tare, spuse Mildred supărată. Doar mi-am sucit un pic glezna. Nu-i nimic.

— Păi, hai, revino-ți, zise Enid senină, în timp ce deschidea ușa. Măcar știi că astăzi n-o mai poate lua razna nimic. Ne vedem mai încolo.

Mildred reuși să zâmbească ușor, iar Enid dispăru pe coridor.

— Of, Dunguliță, îi zise ea nefericită pisoiului. Nu mai avem decât o șansă, asta-i tot.

Capitolul 8

Mildred nu mai fusese atât de îngrijorată de exmatriculare de la Halloween, când stricase numărul echipei de acrobaţii cu mătura. Îşi aminti cu câtă înflăcărare le promisese părinţilor ei că va fi bună, şi se gândi cât de îngrozitor ar fi să apară acasă cu valizele şi pisica şi să le dea cumplita veste. Se uită în calendar şi hotărî că, pe măsură ce zilele veneau, trebuia să se străduiască să treacă de fiecare şi să facă tot ce-i stă în putinţă să ajungă la finalul trimestrului fără alte incidente. În săptămânile care urmară, Enid încercă s-o ispitească la toate aventurile imaginabile, dar, cu o voinţă admirabilă, Mildred reuşi să reziste. Ethel era o provocare deosebită pentru că Maud era în continuare prietenă cu ea, dar Mildred făcu faţă sâcâielilor şi reuşi cu greu să

ajungă în ultima săptămână a trimestrului fără să mai aibă vreun un fel de problemă.

Petrecerea aniversară a doamnei Cackle urma să se țină, ca de obicei, în ultima zi a trimestrului și fiecare clasă alesese o incantație sau o poezie care să fie recitată în ziua cu pricina. Maud fusese aleasă să reprezinte anul întâi, iar Mildred răsuflă ușurată că nu trebuia să facă mai mult decât să stea și să asculte.

— O să fie groaznic, zise Enid în timp ce stăteau în clasă și așteptau să fie chemate în Sala Mare. De ce nu sărim peste asta? Nu știu dacă pot să stau să aud o dimineață întreagă cum se recită poezii.

— Nu, răspunse Mildred sec.

— Ei, haide, Mil, continuă Enid, încercând s-o convingă. Nu mai ești deloc distractivă. N-o să observe nimeni c-o ștergem de-acolo. O să fie de față toată școala. N-o să observe nimeni că *noi* nu suntem.

— Vor observa, iar eu nu plec, zise Mildred. Nu mai trebuie să mai rezist decât trei sau patru ore și apoi pot să plec acasă în vacanță fără să fiu exmatriculată. Pur și simplu nu pot să risc.

— Bine, fie, zise Enid, care părea foarte nemulțumită.

Doamna Hardbroom apăru în ușă și le făcu semn fetelor să pornească spre Sala Mare. După ce ieșiră una

câte una pe coridor, Enid o apucă dintr-odată de braţ pe Mildred.

— Repede! zise ea printre dinţi. Pe-aici!

În momentul acela treceau pe lângă o debara şi înainte ca Mildred să-şi dea seama ce se întâmplă, Enid se năpusti înăuntru şi o trase după ea.

— Ce naiba faci? şopti Mildred, după ce Enid închise în grabă uşa.

— Şşşt! zise Enid. Nu trebuie decât să stăm aici până ajung toţi în Sala Mare şi apoi putem să ieşim şi să ne petrecem dimineaţa cum vrem.

— Dar... Of, Enid! zise Mildred lipsită de speranță. Sigur o să fim prinse.

Între timp, afară, ochii de vultur ai lui Ethel le văzură pe Mildred și Enid dispărând în debara. La fel și Maud, care și-ar fi dorit în secret să fie alături de ele. Viața fusese atât de distractivă cât timp Mildred fusese cea mai bună prietenă a ei, iar un trimestru întreg în compania lui Ethel fusese deosebit de neplăcut, mai ales că Ethel *nu înceta* să vorbească despre cât de îngrozitoare era Mildred.

Când Maud și Ethel trecură pe lânga debara, Ethel răsuci cheia și încuie ușa.

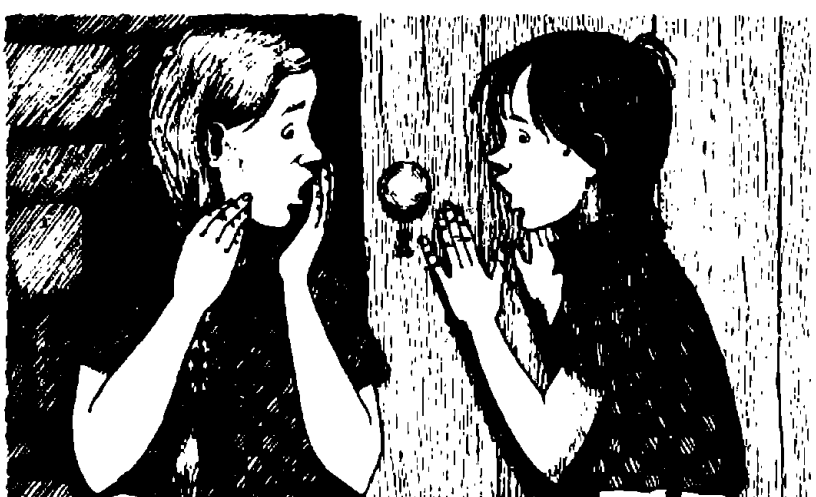

— Ethel! zise Maud pe când intrară în Sala Mare. Ai fost răutăcioasă. O să aibă probleme. Doamna Cackle a zis c-o exmatriculează pe Mildred dacă mai face ceva.

— Exact! răspunse Ethel triumfătoare.

— Ești o bestie, zise Maud. O să mă furișez să le dau drumul.

Dar în momentul acela doamna Hardbroom apăru pe coridor și conduse grupul lui Maud până în sală, așa că fata nu mai avea cum să se întoarcă să descuie ușa debaralei.

Din debara, cele două tinere vrăjitoare auziseră când se răsucise cheia.

— Știam eu, zise Mildred. Acum nu mai putem ieși și e ultima zi a trimestrului. Va trebui să batem în ușă când ies toate din sală, altfel vom rămâne încuiate aici toată vacanța. O să deschidă ușa la începutul trimestrului viitor și n-o să găsească decât o grămăjoară de oase.

Mildred izbucni în lacrimi când îi răsări în minte acest gând teribil.

— Vai, Mil, îmi pare atât de rău, zise Enid. O să le spun că e vina mea. Nu plânge. N-o să fii exmatriculată, promit.

Capitolul 9

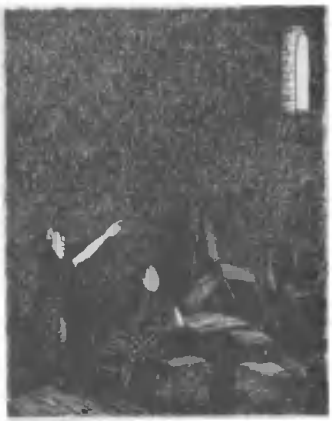

Când ochii li se obișnuiră cu lumina foarte slabă din debara, Mildred și Enid priviră de jur-împrejur și-și dădură seama că erau într-o încăpere foarte mare, cu tavanul înalt, care era în mod evident folosită pentru a depozita mobilă veche. Lumina pătrundea înăuntru printr-o fereastră arcuită, aflată sus, într-un colț.

— Suntem salvate! țipă Enid, pocnind din degete. Există o fereastră. Trebuie doar să ajungem la ea.

— Vai, dar e foarte ușor, zise Mildred sarcastică. E doar la trei metri înălțime. Ce-ar fi să zburăm?

— Poate că putem să punem niște lucruri de-aici unele peste altele și să ne cocoțăm pe ele, zise Enid disperată, răscolind printre pupitrele vechi, băncile rupte și cutiile

de carton pline de nimicuri. Uite, Mildred! exclamă ea. O mătură!

Trase cu greu dintr-un cufăr de lemn o mătură veche, aproape ruptă în două, cu jumătățile care abia dacă se mai țineau în câteva așchii de lemn. Enid își scoase panglica de la brâu și legă mătura cât putu de strâns.

— Uite! zise ea. Acum *putem* zbura până acolo. Fereastra pare suficient de mare astfel încât să putem ieși amândouă. Haide.

Îi porunciră măturii să se ridice în aer, ceea ce se întâmplă, și cele două vrăjitoare îngrozitoare ale școlii se

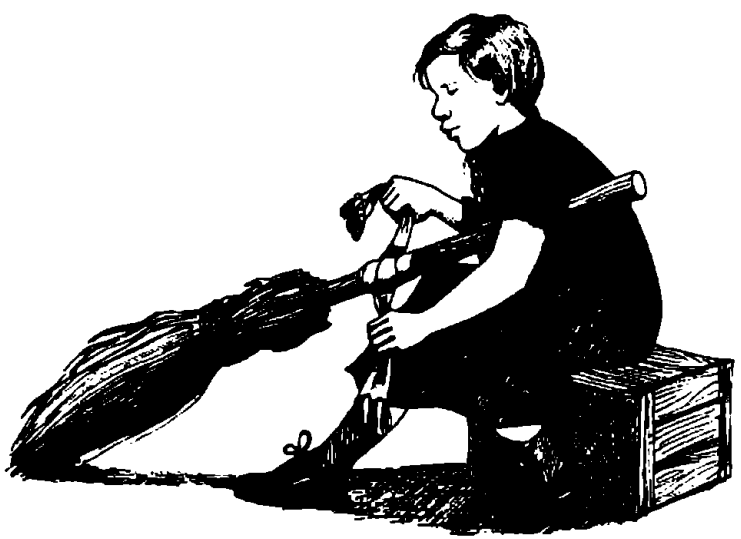

așezară pe ea în echilibru. Enid se puse în față, iar Mildred o apucă de talie. Ridicară mătura ca un elicopter – ceea ce se face prin porunca „Sus, sus, sus!", repetată încontinuu până când ajungi cât de sus vrei. E un proces care te zgâlțâie rău, iar celor două vrăjitoare le-a fost foarte greu să rămână pe mătură, dar cel puțin reușiră să ajungă la pervazul ferestrei.

— Ce se vede pe partea cealaltă? întrebă Enid, chinuindu-se să țină mătura dreaptă.

Mildred se uită pe fereastră și văzu un perete interior lung și o parte dintr-un plafon întinzându-se înaintea ei.

— Ce ciudat, îi zise ea lui Enid, nu e o fereastră exterioară. Se pare că dă într-o cameră uriașă de piatră.

— Păi, am face bine să trecem pe partea cealaltă până când nu cedează mătura asta, zise Enid, strănutând de la praf și de la plasele de păianjeni în care se înfășuraseră cu totul. Ai grijă la cap când trecem.

„Mă întreb unde o să ajungem", se gândi Mildred în timp ce se chinuiau să se strecoare în zbor prin fereastră.

Capitolul 10

În Sala Mare se făcu liniște. Maud, care era prima în program, stătea pe scenă, cu doamna Cackle și celelalte profesoare în spatele ei, iar din față, ceva mai jos ca nivel, o privea tot restul școlii. Era atât de îngrijorată că Mildred e încuiată în debara, încât nu-și putea aminti începutul poeziei, deși o repetase săptămâni întregi. În timp ce stătea acolo, scotocindu-și memoria cu disperare, din fundul sălii se auzi un strănutat puternic și un foșnet ciudat, și, dintr-odată, pe o fereastră înaltă dintr-un colț îndepărtat apărură în zbor Mildred și Enid, pline de praf și ținându-se bine de mătură, speriate de moarte. Elevele se întoarseră toate să se uite, iar profesoarele înghețară.

Maud își dădu seama imediat că nu avea halucinații și că probabil fereastra dădea înspre debara. Își drese vocea într-o clipită.

— Doamnă Cackle și doamne profesoare! anunță ea grav, cu toate că vocea îi tremura. Sunt mândră să anunț un element surpriză de la Mildred Hubble și Enid Nightshade. Un exercițiu de dublu la mătură!

Făcu un semn cu brațul înspre Mildred și Enid, care arătau absolut șocate când își dădură seama unde ajunseseră.

— Nu pot să cred, mormăi Mildred, în timp ce toți ochii din încăpere se întoarseră spre nefericitul duo.

— Dacă reușim să ne scoatem din asta, meritățm o medalie, zise Enid.

— Haide măcar să încercăm cum a zis Maud, șopti Mildred. Ține mătura dreaptă și zbori un pic pe-aici și eu o să încerc să fac niște scheme interesante, dacă pot.

Enid începu să ghideze mătura ușor de jur-împrejurul sălii, iar Mildred se cățără în spate. Sprijinindu-se de umerii lui Enid și abia ținându-și echilibrul, reuși să ridice un picior în spate.

De fapt, ea nu mai stătuse niciodată în picioare pe o mătură și era destul de mulțumită de sine. Repetă figura cu celălalt picior și apoi prinse curaj și mai ridică în același timp și un braț. Enid, care nici în cele mai bune momente ale ei nu se pricepea prea tare să țină cârma, nu se uita pe unde merge și, dintr-odată, văzu cum se apropie candelabrul chiar deasupra capului ei.

— Mildred! strigă ea.

Dar deja era prea târziu. Mildred intră direct în el, iar Enid zbură mai departe, lăsându-și prietena atârnând de uriașul candelabru, agățată numai de un braț. Întoarse mătura și veni înapoi s-o ia pe Mildred.

— A fost cât pe-aci, zise Mildred pe nerăsuflate, așezându-se pe mătură. Fii bună și uită-te pe unde mergi!

— Poftim? întrebă Enid, întorcând capul.

— Am spus să ai grijă! țipă Mildred în timp ce se apropiau amenințător de un perete.

Enid coti brusc, iar Mildred căzu, abia prinzându-se cu vârfurile degetelor de mătură și atârnând în aer. În momentul acela, mătura, supusă la atâtea cazne, începu să pârâie teribil la jumătate, unde panglica slăbise.

— Repede, Enid! zise Mildred disperată. Las-o jos până nu se face bucăți.

Enid îndreptă mătura către scenă, unde coborî alături de Maud, care, cu o bună prezență de spirit, începu să bată din palme, acompaniată inimos de restul fetelor.

Doamnele Cackle și Hardbroom făcură un pas în față. Doamna Cackle avea o expresie ușor uimită, în schimb, doamna Hardbroom ridicase o sprânceană ca un pumnal.

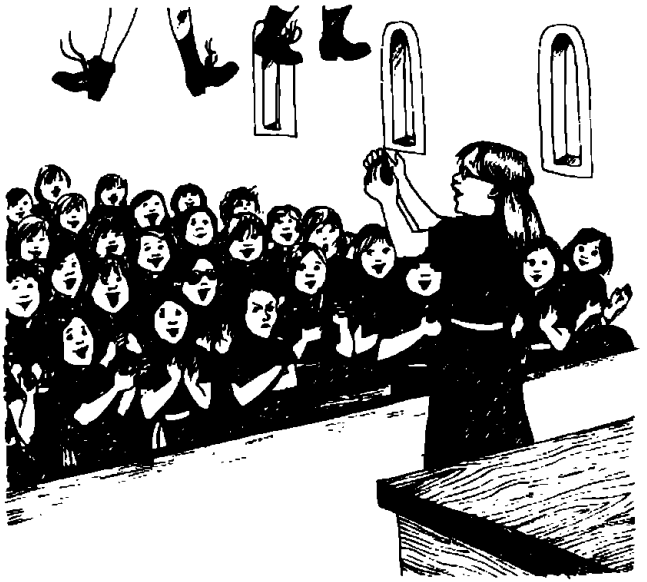

— Mildred Hubble, începu ea cu vocea sa cea mai terifiantă.

Dar înainte să poată lansa atacul, doamna Cackle le apucă de umeri pe Mildred și pe Enid.

— Mulțumesc, copii, zise ea zâmbind mioapă prin ochelarii ei cu rame groase. N-a fost foarte bine executat, iar starea hainelor voastre lasă de dorit, dar a fost o *încercare* bună. Asta ne place să vedem în Academie. Spirit de echipă, inițiativă, dar, mai presus de orice, *străduință*.

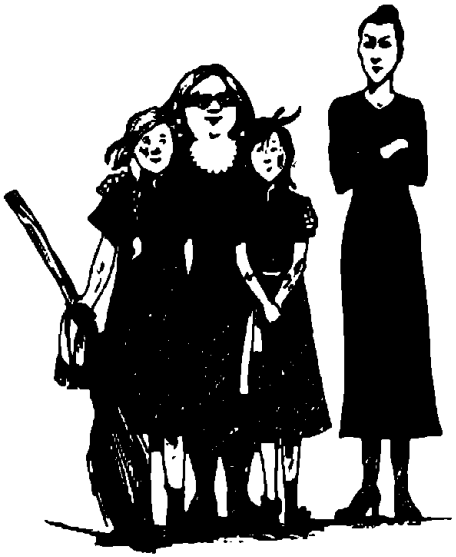

— Mulțumim, doamnă Cackle, ziseră Mildred și Enid, fără a îndrăzni să ridice capul, ca nu cumva să întâlnească privirea doamnei Hardbroom.

Doamna Cackle zâmbi vag și le făcu semn fetelor să se așeze la locurile lor. Bineînțeles că pentru Mildred și Enid nu erau locuri, fiindcă ele nici nu fuseseră acolo de la bun început, dar, din fericire, în sală erau băncuțe, așa că Maud se înghesui, iar Mildred și Enid se îngrămădiră și ele lângă ea.

În timp ce ieșeau pe rând din sală și se îndreptau spre curte, unde urmau să aștepte clopotul care să dea semnalul pentru încheierea semestrului, Maud le spuse că Ethel răsucise cheia și le povesti ce se mai întâmplă după aceea, și, dintr-odată, văzură toate partea amuzantă a lucrurilor.

— Mersi, Maud, chicoti Mildred.

— N-ai de ce, zise Maud stânjenită. Putem să fim prietene din nou, Mildred?

— Suntem deja, spuse Mildred, simțindu-se un pic jenată. Tocmai ne-ai salvat de la o soartă care ar fi fost mai rea decât moartea. Ai văzut ce față avea?

— *Cine*, Mildred? se auzi vocea doamnei Hardbroom.

Cele trei fete săriră speriate când doamna Hardbroom se materializă în ușă.

— Eu... eu doar voiam să spun, zise Mildred, că nu ne-am făcut exercițiul-surpriză foarte bine și nu păreați prea încântată.

— N-am fost, zise scurt doamna Hardbroom. Oricum, cred că premiul pentru inițiativă în povestea asta ar trebui să-l ia Maud. Datorită ei ați fost salvate de la o soartă care ar fi fost mai rea decât moartea, indiferent care ar fi fost aceasta!

Păși afară și făcu un semn cu mâna către curtea însorită, iar fetele ieșiră recunoscătoare.

— Poate să vadă prin ziduri, șopti Maud.

— Șșș! zise Enid, uitându-se împrejur. Chiar poate.

Clopotul sună în toată școala, anunțând elevele că era vremea să se ducă să-și ia valizele. Mildred scoase un strigăt de încântare și dansă învârtindu-se împreună cu cele două prietene ale ei.

— Am reușit! strigă ea. E ultima zi din trimestru și n-am fost exmatriculată!